

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 153

פרשת ויקהל-שקלים

שנת תשפ"ב לפ"ק

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוּרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דְּעֵרְתִּידָא
לְאַתְנַגְלִיא
לְעֵרְתִּיד־לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האזרות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת וַיִּקְהַל

ב.

(ח"ב סז)

וְעַל־כֵּן בְּכָל־מָקוֹם שֶׁנִּזְכַּר 'בְּנֵין בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ, נִזְכַּר 'שַׁבַּת, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (ויקרא יט, ג; יט, ל): "אֵת שַׁבְּתִי
תִשְׁמְרוּ, וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ". וְכֵן בְּכָל־מָקוֹם
שֶׁהִזְהִיר עַל 'מְלֹאכֶת־הַמִּשְׁכָּן, הִזְהִיר
מִקֵּדָם עַל 'שַׁבַּת' (כְּמוֹ כֵּן בְּפֶרֶשׁת וַיִּקְהַל).

כִּי 'שַׁבַּת' מְאִיר לְהַבִּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי
הַמִּקְדָּשׁ הוּא גַם־כֵּן בְּחִינַת 'עֵינַיִם,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל כד, כא): "גְּאוֹן עֵזְכֶם,
מִחֲמַד עֵינֵיכֶם".

וְ'שַׁבַּת' הוּא בְּחִינַת הַגּוֹנֵן הַמְּאִירִין
בַּמִּקְדָּשׁ, כִּי 'שַׁבַּת' הוּא בְּחִינַת
'פְּחֵה־רְאוֹת, שֶׁהֵם "תִּלְתַּת גּוֹנֵין דְּעֵינָא וּבֵת־
עֵין" (תְּקוּנַת־זֶהַר קכז:), הַמְּאִירִין לְבֵית־
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינַיִם'.

ג.

(ח"ב פב)

'מִשָּׁה' פָּתַח דְּרָדְךָ־כְּבוֹשָׁה לִילְךָ בְּתִשׁוּבָה.
וְהַדְּרָךְ שֶׁעָשָׂה הוּא כָּךְ: שֶׁקָּשַׁר
עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ לְפָחוֹת־שְׁבִיטֵי־יִשְׂרָאֵל וּמִסֶּר־נַפְשׁוֹ
עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לב, לב): "וְאִם אֵין
מְחַנֵּי נָא".

זֶה פְּרוּשׁ (שְׁמוֹת לה, א): "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה"
וְכוּ' - שֶׁ'מִשָּׁה' הָיָה מְאַסֵּף וּמִיַּחַד
וּמִקָּשַׁר עֲצָמוֹ, עִם כָּל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוֹ עִם
הַפָּחוֹת־שְׁבִיטֵי־הַיִּשְׂרָאֵלִים.

זֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים נג, ד): "כָּלֹּ סַג יַחְדוֹ" -
אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֵנִי רוֹאֶה אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'."
שִׁשִּׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יְהִיָּה לָכֶם קֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת לה, א-ב)

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה" - לְמַחֲרַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים כְּשִׁירַד
מִן הַקֹּדֶשׁ. (רש"י: סְדֵר־עוֹלָם רַבֵּה פ"ו)

הַקּוֹדֶשׁ לְהֵם אֲזַהֲרַת שַׁבַּת לְצוּוֵי מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן,
לומר שֶׁאֵינּוּ דוֹחֶה אֶת הַשַּׁבַּת. (מְכִילֵתָא וַיִּקְהַל)

א.

(ח"ב סו)

כְּשֶׁנִּתְרַצָּה הַקּוֹדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל
בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים
וְאָמַר:
"סִלַּחְתִּי כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ) - אֲזִי כְּבִיכּוֹל
נִגְדָּל "שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ הַמְּשַׁתֵּף בְּשִׁמְנוֹ" (ירושלמי
תַּעֲנִית פ"ב).

כִּי כְּשִׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל אֵיזָה עֲנֵשׁ חֲסוֹשׁ־לִּמּוֹת,
נוֹגַע אֶת־עֲצָמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל. נִמְצָא:
כְּשֶׁנִּתְרַצָּה לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים - אֲזִי
נִגְדָּל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ.

זֶה שֶׁנִּצְטוּוּ תַּכְּף לְמַחֲרַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים
עַל שַׁבַּת - כִּי "לְמַחֲרַת יוֹם־
הַכַּפּוּרִים נִתְרַצָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל
וְהִזְהִירָם עַל 'מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן, וְאֲזִי
הִקְהִילָם מֹשֶׁה וְהִזְהִירָם עַל שַׁבַּת, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִטְעוּ לומר שֶׁמְלֹאכֶת־הַמִּשְׁכָּן דוֹחֶה
שַׁבַּת" (רש"י שְׁמוֹת לה, א-ב). וְ'שַׁבַּת שְׁמָא
דְּקֹדֶשׁ־בְּרִיךְ־הוּא" (זֶהַר יִתְרוֹ פח:). כִּי אֲזִי אַחַר
'יוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִתְגַּלָּה בְּחִינַת "שֵׁם ה'".

וְעַל־כֵּן קוֹרִין מְחַרַּת יוֹם־הַכַּפּוּרִים:
"שֵׁם ה'" - כִּי אַחַר הַמְּחִילָה
וְהַסְּלִיחָה שֶׁנַּעֲשָׂה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִגְדָּל שֵׁם
ה'.

ה.

(לקוטי הלכות, ציצית ז, יב - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוכחה')

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים" וכו' (שמות לה, א), הזהירם אז על מלאכת המשכן, כמבאר שם בפרשה. ועל-כן הקהילם תחלה, והקדים להודיע: "ויקהל משה" - שהקהילם קדם שהזהירם על מלאכת המשכן.

כי ה'משכן' הוא בחינת 'בית התפלה' שנבנה מ'רבוי הבתים', הנעשים על-ידי שנתכנסין ונקהלים עדת בני ישראל יחד - שעל-ידי-זה נצטרפין בצרופים רבים ונפלאים, ונתרבין ה'בתים' מאד.

ועל-כן הקדים לומר: "ויקהל משה", "ויקהל" דיקא - כי עקר 'בנין המשכן' שהוא 'בית התפלה', נעשה על-ידי בחינת "ויקהל", על-ידי 'רבוי הצרופים' שמצטרפין, על-ידי ה'קבוצ' שנקהלין יחד, שנעשין מהם 'בתים רבים' עד אין מספר, שמהם נבנה ה'משכן' שהוא 'בית התפלה'.

ו.

(לקוטי הלכות, בית-הפנסתו, כד"ה - על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ח, תקעו תוכחה')

ראוי להשתדל בכל מה דאפשר, כשהולך בדרך, או עוסק במשא ומתן בביתו: שיתחבר עם פשרים והגונים, ויהיה רגיל בכל פעם לדבר עמהם בדברי-תורה ויראת-שמים - באפן שיזכיר את חברו, או חברו יזכיר אותו בכל יום, מהתכלית האחרון וכו'.

ואפלו אם אינו מוצא חברים פאלו בשעת המשא ומתן - על-פל-פנים צריך

שסג מכל וכל מהקדוש-ברוך-הוא, אף-על-פי-כן צריך אני שנהיה יחדו - ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה.

כי יש בחינת אלקות, אפלו בדיוטא-התחתונה, אפלו בעשרה בתרי דמסאבותא, לקים (תהלים קג, יט): "ומלכותו בכל משלה".

ז.

(חיי-מוהר"ן תב)

פעם-אחת היו אנשי-שלומנו קובלים לפניו: "שקשה להם לסבל ענין המחלקת והרדיפות" וכו'!

ענה ואמר להם: "תאמינו לי, שיש בידי פה לעשות שלום עם כל העולם שלא יהיה שום חולק עלי, אבל מה אעשה שיש מדרגות והיכלות פאלו, שאי-אפשר לבא אליהם רק על-ידי 'מחלקת'!"

והראיה: כי משה רבנו עליו-השלום, בודאי היה לו 'בחי-המושך' להמשיך את כל ישראל אליו, כדכתיב (שמות לה, א): "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - כי "הוא היה ה'דעת' של כלל-ישראל" (זהר פקודי רכא), והיה בכחו להקהיל ולהמשיך כלם אליו.

ואף-על-פי-כן מה כתיב (שם לג, ח): "והביטו אחרי משה", ודרשו רז"ל מה שדרשו וכו', (קדושין לג: תנחומא תשא כז), וכיוצא בזה עוד.

וכל-זה: כי יש דברים פאלו, שאי-אפשר לבוא אליהם רק על-ידי 'מחלקת' שחולקין עליו וכו'.

לזהר במחשבתו: שלא ישכח בהשם-יתברך בשעת המשא-ומתן, ויהיה משתוקק תמיד ברצון חזק, להמשיך את עצמו ואת חבריו העוסקים עמו, להשם-יתברך ותורתו.

כי זה כל פונת השם-יתברך שמסבב עסקי המשא-ומתן והמלאכות בעולם - שהכל בשביל ברורים. ועקר: שעל-ידי המשא-ומתן ועסקים, מתחברים בני-אדם זה עם זה, עד שסוף-כל-סוף יתגבר האמת שבלב כל אחד מישראל, וימשיך אחד את חברו, עד שישובו כלם להשם-יתברך ותורתו.

והעקר: שיתחברו יחד ויתקבצו אל הקבוץ הקדוש שיתרבה בשכנים רבים עד אין חקר, שזהו בחינת 'בנין המשכן'.

נמצא: מי שעוסק במשא-ומתן בכונה זאת - בודאי הוא עוסק אז ב'מלאכת-המשכן' - כי כל זה הוא בחינת 'מעשה המשכן' וקיומו.

וזה בחינת (שמות לה, א): "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם", ואז צום על 'מלאכת המשכן', ודרשו רז"ל (שבת ע.) מפסוק זה ל"ט מלאכות.

ועל-בן הקדים לומר: "ויקהל משה" - כי עקר 'בנין המשכן' היה: בשביל הקהלה והקבוץ והפניסה, כדי שיקהלו ויתקבצו כל ישראל שם, כדי שיתרבה 'בית התפלה' ברבוי עצום וכו'.

ועל-בן אז רמז להם ל"ט מלאכות בפסוק "אלה הדברים" שכלולים במשכן (שבת שם) - להורות את בני-ישראל:

שיעשו כל ה'ל"ט מלאכות, שהם כלל כל העסקים והמשא-ומתן - בבחינת 'מלאכת המשכן'.

כי עקר התקון: שיהיה המשא-ומתן והעסקים בבחינת 'מלאכת-המשכן' - הוא על-ידי בחינת "ויקהל משה" - שהוא מה שה'צדיק-האמת' בחינת 'משה', עוסק להקהיל ולקבץ כל נפשות ישראל, שזה עקר 'בנין המשכן'.

שצריך כל אחד לבנו דעתו בשעת המשא-ומתן והעסקים: שיזכה על-ידי-זה להתקבץ ולהתחבר עמהם, על-ידי ה'צדקה' שיתן להם וכו'.

ד.

(לקוטי-הלכות, תערוכות ה, ה - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נט, 'היכל-הקדש')

"ויקהל משה" וכו' (שמות לה, א). "הזהירם על מלאכת המשכן, ומקדם הזהירם על שמירת שבת, להורות: שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת", כמו שאמרו רז"ל (מכילתא ויקהל; רש"י שם).

ולכאורה קשה: מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת? הלא אין שום מצוה שאין זמנה קבוע דוחה שבת!?

אך הענין: כי 'מלאכת בנין המשכן' וכליו, זה בחינת 'בנין היכל הקדש', כי על-ידי 'בנין המשכן' שרתה השכינה בישראל, ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים, ושבו בתשובה - שכל-זה הוא בחינת 'בנין היכל-הקדש' המבאר בהתורה הנ"ל (ח"א נט).

כי כמו שנבנה המשכן בגשמיות, שעקרו היה בשביל ה'היכל הקדש' שהוא לפני

הפפרת אשר שם הארון - פמו-כן נבנה
 'משפן' ו'היכל הקדש' ברוחניות, מנפשות
 ישראל שנתקרבנו להשם-יתברך, על-ידי
 משה שהחזירן בתשובה.

נמצא: ש'בנין המשפן', הוא בחינת 'בנין
 היכל הקדש' - שזה העסק יקר
 וחשוב מאד מאד אצל השם-יתברך, יותר
 מכל העבודות שבעולם, כי זה עקר גדלותו
 וכבודו של השם-יתברך, כשהרחוקים ביותר
 נתקרבים אליו.

כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, מאמר
 הזתרי-הקדוש (יתרו סט.): "כד אתי
 יתרו, כדין אתיקר ואתעלי שמא דקדשא-
 בריהווא עילא ותתא" [כאשר בא יתרו, אז
 התפד והתעלה שמו של הקדוש-ברוך-הוא למעלה
 ולמטה].

וכמו שכתוב בזהר-הקדוש עוד בכמה
 מקומות (תרום קכח): "זכאה מאן
 דאחד בידי דהיבא" [אשרי מי שאוחז ביד
 החוטא].

וזו העסק של 'בנין היכל הקדש'
 מנפשות ישראל המתקרבים על-ידו
 להשם-יתברך, שהוא בחינת 'בנין-המשפן'
 כנ"ל - זהו בחינת 'שמירת שבת'.

כמו שמבאר בהתורה הנ"ל על מאמר
 הזהר (בראשית ה:): "את שבתתי
 תשמרו" (שמות לג, יא): "דא עגולא ורבויע
 דלגו" וכו', עין-שם היטב [מובא להלן].

ועל-כן ה'יה עולה על הדעת: ש'מלאכת
 המשפן' היא דוחה 'שבת', מאחר
 ש'מלאכת המשפן' הוא בחינת 'בנין היכל
 הקדש', שזהו בעצמו בחינת 'שמירת שבת',
 בחינת "את שבתתי תשמרו" הנ"ל.

על-כן הזהירנו השם-יתברך מקדם על
 'שמירת שבת', ובכל מקום
 שהזהיר על 'מלאכת המשפן' הזהיר מקדם
 על 'שבת' - להורות: "שאין מלאכת
 המשפן דוחה שבת".

כי באמת: עקר 'בנין המשפן' שהוא
 בחינת 'בנין היכל הקדש' הנ"ל - הוא
 דיקא על-ידי 'שמירת שבת', על-ידי
 שבטלים בשבת מכל מיני מלאכות, אפלו
 מ'מלאכת הקדש' של בנין המשפן, כי
 'שבת' היא בחינת 'בטול גמור' אל ה'אור
 אין-סוף', ששם 'תכלית המנוחה
 והשביתה', שזהו בחינת ה'צדיק-האמת',
 "שהוא בחינת שבת" (זהר נשא קמד:).

כי כבר מבאר לעיל: שזה העסק לקרב
 נפשות להשם-יתברך, שהוא בחינת
 'בנין היכל הקדש', הוא דבר קשה וכבד
 מאד, מחמת שיש שאסור לקרבן כלל;
 ואפלו אותן שצריכין לקרב, צריכין לזה 'אש
 המשפט' וכו'.

על-כן צריכין לזה תפלה הרבה; וגם זה
 קשה לקיים בראוי, כי מי יודע
 לסדר תפלתו בראוי, בפרט על עסק גדול
 כזה שבו תלויים כל העולמות.

על-כן עקר 'בנין היכל הקדש' הנ"ל -
 הוא על-ידי ה'בטול' של שבת,
 שהוא בחינת ה'צדיק-האמת'.

כי ב'שבת', השכינה שובתת ואינה מבררת
 ברוגים, ואז הוא בחינת 'בטול'
 הקלפות, כמו שכתוב בהתורה הנ"ל. הינו:
 כי בשבת נעשין כל התקונים ממילא, על-
 ידי הבטול והשביתה והמנוחה, ואין צריכין
 אז לעורר אש המשפט הנ"ל לברר ברוגים.

נמצא: שב'שבת, נעשה 'תקון הנפשות' של בחינת 'היכל הקדש', ממילא, על-ידי המנוחה והשביתה והפטול של שבת.

רק בחל צריכין לעסק בבחינת 'תקון הנפשות' על-ידי 'אש המשפט', שעל-ידיה נבנה ונתקיים ה'היכל הקדש' שהוא בחינת ה'משכן' כנ"ל. ועל-כן אי אפשר לעסק בבנין הזה, כ-אם על-ידי ה'פטול של שבת דיקא'.

על-כן "אין מלאכת המשכן דוחה שבת" - כי אדרבא: דיקא על-ידי שביתה שבת בתכלית המנוחה והפטול אל האירוסוף - על-ידיה דיקא יכולין לעסק בחל ב'בנין ההיכל הקדש', על-ידי 'תקון אש המשפט', שהוא בחינת 'מלאכת המשכן'.

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת"
(שמות לה, ג)
- והענין להזהר מ'פעם' ב'שבת-קדש' -

"זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת". (תקוני-זהר פה.)

ת.

(ח"א נז, ו-ח)

על-ידי ה'צום', אויביו נופלים לפניו. כי על-ידי ה'פעם' הבא מה'כבוד', בחינת "כבוד פועם" (ברכות סא:), נתעורר ה'מקטרג הגדול', שהוא "עשו, הוא אדם" (בראשית לו, א-ח) - "שאחיזתו בכבוד" (זהר פנחס רלד. תקוני-זהר נב. גג. קז:).

והוא "אדמוני" (בראשית כה, כה), שהוא בחינת 'כבוד', שהוא 'מלא דם'.

אבל כשזוכה לבחינת 'ענג שבת' - אז אין צריך ל'צום' - כי פועל באכילתו, מה שפעל על-ידי ה'צום', הינו: "להשבית אויב" (תהלים ח, ג). כי 'אכילת שבת, קדש היא, "וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ" (ויקרא כב, י).

ואז נכנע ה'כבוד', ונתפטל פחו. בבחינת (זהר תרומה קלח:): "וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רְגָזִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת: "כְּבֹד פּוֹעֵם" - בְּלֹהוּ עֲרֻקִין וְאֲתַעְבְּרוּ" (זהר שם).

ונתגדל ה'מח החכמה' ומאיר בפניו, בבחינת (זהר שם): "וְאֲנַפְהָא נְהִירִין בְּנִהִירוֹ עֲלָא".

ואז: "וְכָלֵא אֲהָבָה" (זהר ואתחנן רסז:), בבחינת (שיר-השירים ז, ז): "אֲהָבָה בַּתְּעַנוּגִים", וְכָלֵא מ'עֲנֵג-שֶׁבֶת' הַנ"ל.

וזהו (משלי יח, יח): "מְדַנִּים יִשְׁבִּית הַגּוֹרֵל". "גורל" - זה בחינת 'ענג-שבת', בחינת (דניאל יב, יג): "וְתִנּוּחַ וְתַעֲמַד לְגִרְלָךְ לְקַץ הַיָּמִין", שאז יהיה "כלו שבת" (תמיד פ"ז מ"ד; ראש-השנה לא. סנהדרין צז:).

וזה: "וְתִנּוּחַ" - זהו בחינת (שמות כ, י): "וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי".

ו"גורל" הזה שהוא 'שבת', מביט "מְדַנִּים" (משלי יח, יח), ו"צרים" (תהלים פ, ט; איכה א, ז), כנ"ל.

ט.

(ח"א נט, ג-ה)

על-ידי שמקרב נפשות להשם-יתברך, ועל-ידי 'התבודדות' שמתבודד ומשיח בינו לבין-קונו, ושופט ודן עצמו על כל מה שעשה (על-פי 'קצור לקוטי-מוֹתָר'ן) - זוכה ל'שמירת-שבת', שהוא 'פטול הרע והקלפות'.

וְזָהוּ בַּחֲנִינָת (הקדמת הזוהר ה: - על שמות לא, יג; ויקרא יט, ל; כו, ב): "את שבתותי תשמרו" - "שבתותי דא עגולא ורבויע דלגו".

"עגולא" - בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (מלכים א י, יט): "וראש עגל לכפא".

ו"רבועא" - דא 'משפט', בבחינת (שמות כח, טז): "רבוע יהיה כפול", הנאמר ב'חשן-המשפט'.

כי בחל, השכינה מבררת ברורים, ובשבת היא שובתת. ולעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה "יום שכלו שבת" (תמיד פ"ז מ"ד; ראש-השנה לא. סנהדרין צז.).

על-כן על-ידי 'עגולא ורבועא', שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהווה בחינת "שבתותי", בחינת "עגולא ורבועא".

ועל-ידי-זה יהיה לו פח להעמיד 'תלמידים-הגונים', ולהמשיך בהם "רוח חכמה".

וְזָהוּ (ישעיה נו, ה): "ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם טוב מבנים ומבנות". "יד ושם" דיקא, בזכות 'שמירת שבתותי' הנ"ל (פסוק הקדם שם בישעיה נו, ד: "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי") - הינו: "עגולא ורבועא" הנ"ל.

"יד" - בחינת 'רבועא', בחינת 'משפט' הנ"ל, בבחינת (דברים לב, מא): "ותאהז במשפט ידי".

"שם" - בחינת 'עגולא', בבחינת (תהלים כג, ג): "ינחני במעגלי צדק למען שמו".

ו"יד" - הינו: שיהיה לו פח להעמיד 'תלמידים-הגונים', ולהמשיך בהם "רוח חכמה" וכו'.

ו"שם" - הינו: שיזכה ל'שם-טוב', שכל הנפשות יתאוו תאוה להיות נשרשים בשמו, כי ה'שם' הוא ה'נפש' וכו'.

ול'שם' הזה יזכו - מחמת בחינת 'חומה', בחינת 'מאריך אף', שיכבש פעסו. כי 'עשירות' ו'כבישת-פעס' - בחינה אחת, ונקראים 'חומה' וכו'.

ועקר 'שמירת-השם', 'שמירת-הנפש' - אינו אלא שישמור מ'פעס' - כי ה'פעס' פוגם ב'נפשו' וכו'. אבל כששומר עצמו מ'פעס' וכו' - אזי כל ה'נפשות' תאבים להפיל ב'נפשו' וכו'.

י
(ח"ב סז)

והנה מה שעבר, אין - כי כבר נשרף בית-מקדשנו. אך פעת שהשם-יתברך מצפה לשוב אלינו, ולחזור ולבנות בית-מקדשנו - ראוי לנו שלא לעכב חסוֹן-שלוס 'בנין בית-המקדש', רק להשתדל בבנינו.

על-כן מאד צריך לזהר לקום ב'חצות', ולהיות 'מתאבל' מאד על 'חרבן בית-המקדש' - כי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב ה'בית-המקדש'. ואפלו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה 'בנין בית-המקדש', ונחשב גם-כן פאלו הוא גרם להחריבו.

והשם-יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון (ישעיה סא, ג): "לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר". 'פאר' תחת 'אפר' דיקא.

"פֶּאֶר" - זֶה בְּחִינַת ה'מַחִין, בְּחִינַת תְּפִלִּין, בְּחִינַת "רֹאשׁ בַּיִת" (תְּקוּנַיִ-זֶהר יח: כד.), בְּחִינַת פְּלִלְיוֹת הַגְּנוּנִין, בְּחִינַת: "תִּלְתַּת גְּנוּנֵי דְעֵינָא וּבַת-עֵינַן" (שָׁם קכו:), בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֹר, בְּחִינַת שְׁבַת הַמַּאִיר לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ.

"אֶפֶר" - זֶה בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֵשׁ.

"תַּחַת אֶפֶר" - הֵינּוּ: שְׂיֵהִיו נִכְנָעִין מְאֹרֵי-אֵשׁ, שְׁעַל-יָדָם נִשְׂרַף ה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ. וְיִתְגַּבְּרוּ מְאֹרֵי-אֹר, שְׁהֵם קִיּוּם הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ.

נִמְצָא: שְׁעַל-יְדֵי שֶׁהוּא מְתַאֲבֵל עַל ה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ - מְכַנְיַע מְאֹרֵי-אֵשׁ, וּמִתְגַּבְּרִין מְאֹרֵי-אֹר, שְׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַת.

וְזֶה: "מְתַאֲבֵל" - רָאשֵׁי-תְבוּת (שְׁמוֹת לַה, א): "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבַּתֵיכֶם". כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִתְאֲבָלִין, נִכְנָעִין מְאֹרֵי-אֵשׁ, כִּנְ"ל.

וְזֶהוּ: "בְּיוֹם הַשְּׁבַת" - כִּי אָזִי מַאִירִין מְאֹרֵי-אֹר, שְׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַת, בְּחִינַת: "תִּלְתַּת גְּנוּנֵי דְעֵינָא וּבַת-עֵינַן", שְׁהֵם מַאִירִין לַה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, בְּבְחִינַת (וַיִּקְרָא יט, ל; כו, ב): "אֵת שְׁבַתֵי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵי תִירְאוּ".

י.א.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, שְׁבַת ה, א - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב סז, בְּרֵאשִׁית, לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל)

וְזֶה בְּחִינַת שְׁבַת, כִּי "שְׁבַת שְׁמַא דְקַדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא" (זֶהר יתרו פח:), כִּמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת (ח"ב סז), וּבְשִׁבְלֵי-זֶה אֲסוּרִים כָּל הַמְּלָאכּוֹת בְּשְׁבַת שְׁהֵם ל"ט מְלָאכּוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה יֵצְאָה הַבְּעֵרָה וּפְרֻטָּה אוֹתָהּ הַתּוֹרָה בְּפְרֻטִיּוֹת, כִּמּוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לַה, א): "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבַּתֵיכֶם", וּכְמוֹ שְׁאֲמְרוּ רַז"ל (שְׁבַת ע.): "הַבְּעֵרָה בְּכָל הַיְתָה, וְלָמָּה יֵצְאָה, אֶלֶּא לְחַלֵּק יֵצְתָה" וְכוּ'.

וְלִכְאוּרָה קָשָׁה: לָמָּה יֵצְתָה הַבְּעֵרָה דִּיקָא, לְחַלֵּק בֵּין הַל"ט מְלָאכּוֹת, וְלָמָּה לֹא יֵצְאָה מְלָאכּוֹה אַחֲרַת לְחַלֵּק!?

אָדָּ עַל-פִּי [הַתּוֹרָה] הַנִּנְ"ל מְבַאֵר הַיֵּטִב: כִּי כָּל הַל"ט מְלָאכּוֹת, שְׁהֵם חֲלוּל שְׁבַת, הֵם בְּבְחִינַת מְאֹרֵי-אֵשׁ, כִּמּוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה הַנִּנְ"ל: שְׂשִׁמִּירַת שְׁבַת שְׁהִיא שֵׁם ה" וְכוּ', הוּא בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֹר, וְלִהְפֹּד: ל"ט מְלָאכּוֹת שְׁהֵם חֲלוּל שְׁבַת, הוּא בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֵשׁ, שֶׁהוּא הֶפֶד שֵׁם ה", כִּמְבַאֵר שֵׁם, עֵינַי-שָׁם.

וְעַל-כֵּן פְּרֻטָּה הַתּוֹרָה מְלָאכּוֹת הַבְּעֵרַת אֵשׁ דִּיקָא, בְּשִׁבְלֵי לְחַלֵּק בֵּין הַל"ט מְלָאכּוֹת' - כִּי בְּאֵמַת: כָּל אֲסוּר מְלָאכּוֹה בְּשְׁבַת שֶׁל כָּל הַל"ט מְלָאכּוֹת, עֶקֶר הָאֲסוּר הוּא: שֶׁלֹּא לְהַגְבִּיר בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֵשׁ, שְׁהֵם בְּחִינַת חֲלוּל שְׁבַת' - שֶׁהוּא שֵׁם ה", בְּחִינַת מְאֹרֵי-אֹר, כִּנְ"ל.

וְעַל-כֵּן פְּרֻטָּה הַתּוֹרָה אֲסוּר הַבְּעֵרָה דִּיקָא לְחַלֵּק בֵּין הַל"ט מְלָאכּוֹת' - כִּי כָּל אֲסוּר הַל"ט מְלָאכּוֹת, הֵם בְּבְחִינַת מְאֹרֵי-אֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ" וְכוּ', וְכַנְ"ל.

וְעֵינַי-שָׁם מָה שְׁפָתָב שֵׁם רַבְּנּוּ ז"ל עַל פְּסוּק זֶה: "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבַּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשְּׁבַת", שֶׁהוּא רָאשֵׁי-תְבוּת מְתַאֲבֵל ל'.

יב.

(לקוטי־הלכות, תַּעֲרֹבוֹת ה, ה - על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א נט, 'היכל הקדש')

בְּשַׁבַּת הַשְּׂכִינָה שׁוֹבֶתֶת וְאִינָה מְבֻרָרֶת בְּרוּרִים, וְאִז הוּא בְּחִינַת בְּטוּל הַקְּלָפוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל (ח"א נט).

כִּי בְּשַׁבַּת נַעֲשִׂין כָּל הַתְּקוּנִים מִמִּילָא, עַל־יְדֵי הַבְּטוּל וְהַשְּׂבִיטָה וְהַמְּנוּחָה, וְאִין צְרִיכִין אִז לְעוֹרֵר אֵשׁ הַמְּשַׁפֵּט לְבָרֵר בְּרוּרִים. וְעַל־כֵּן אֲסוּרִים כָּל הַמְּלָאכוֹת בְּשַׁבַּת, מַחֲמַת שְׂאֵז אִין בְּרוּר, כִּידוּעַ: שְׂזָהוּ טַעַם אֲסוּר מְלָאכָה בְּשַׁבַּת.

וְעַל־כֵּן כָּלֵלָה הַתּוֹרָה כָּל הַמְּלָאכוֹת שְׂאֲסוּרִין בְּשַׁבַּת, בְּאֲסוּר הַבְּעֵרֶת אֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לז, ג): "לֹא תִבְעְרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת".

כִּי עֵקֶר אֲסוּר מְלָאכָה בְּשַׁבַּת, מַחֲמַת שְׂאֵז אִין בְּרוּר, וְאִין צְרִיכִין אִז לְעוֹרֵר אֵשׁ הַמְּשַׁפֵּט בְּשִׁבִיל לְדַחוּת הַקְּלָפוֹת.

כִּי אִז הוּא שְׂבִיטָה וּמְנוּחָה גְּדוּלָה, וְהַקְּלָפוֹת נִדְחוּ כְּבָר בְּעַרְב־שַׁבַּת, בְּעֵת כְּנִיסַת שַׁבַּת, עַל־יְדֵי אֵשׁ־הַמְּשַׁפֵּט שְׂעַסְקוּ בּוֹ הַצְּדִיקִים בְּכָל יְמֵי הַחֹל, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, ו): "רְשָׁפִיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ" וְכוּ, שְׂזָהוּ 'סוּד רְחִיצַת חַמִּין בְּעַרְב־שַׁבַּת, כְּמוֹבֵא בְּמָקוֹם־אַחֵר (ח"א יט).

"קָחוּ מֵאֲתַנְכֶם תְּרוּמָה לַה'" (שְׁמוֹת לז, ה)

יג.

(ח"ב ס)

נִמְצָא בְּפְרִשְׁת תְּרוּמָה, בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כה, ב): "וַיִּקְהוּ לִי תְרוּמָה".

יד.

(ח"ב עא)

נִמְצָא לְקַמֵּן בְּפָסוּק (שְׁמוֹת לז, כב): "כָּל נְדִיב לֵב הִבִּיאוּ".

"זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת" (שְׁמוֹת לז, ה)

טו.

(ח"א כה, ד)

'הַתְּגָלוֹת גְּדוּלוֹת הַבוֹרָא, הוּא עַל־יְדֵי 'צְדָקָה' שְׁנוֹתֵנִין לְעֵנֵי הַגּוֹן! - כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּה וְהַפְּאָר, הוּא 'הַתְּגָלוֹת הַגּוֹנִין'.

ו'כֶּסֶף וְזָהָב" (שְׁמוֹת כה, ג) - הֵן הֵן הַגּוֹנִין, כִּי "גּוֹנִין עַל־אִין בָּהֶם" (זֵהָר תְּרוּמָה קמז).

ו'גּוֹנִין־עַל־אִין' הַמְּלַבְּשִׁים בְּ"כֶּסֶף וְזָהָב" - אִין מְאִירִין אֲלֵא בְּשִׁבְאִים לְאִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמִתְנַהֲרִין אֵלּוּ הַגּוֹנִין, בְּבַחֲיַנַּת (ישעיה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" - כִּי מְקוֹם הַגּוֹנִין, אִינוּ אֲלֵא אֲצֵל 'אִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

וּכְשֶׁמִּתְנַהֲרִין הַגּוֹנִין - אִזִּי הַקְּדוּשָׁה בְּרוּדִי־הוּא מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר בָּהֶם, בְּבַחֲיַנַּת (חגי ב, ח): "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב". וּמַחֲמַת הַפְּאָר, הַכָּל מְסַתְּכָלִין בּוֹ - כִּי כָּלֶם מִתְאַוִּין לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁהַ"כֶּסֶף וְזָהָב" אֲצֵל הַ'עֶכּוֹ"ם' - אִזִּי הַגּוֹנִין נַעֲלָמִים אוֹרָם, וְאִינָם מְאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אִין מְקוּמָם אֲלֵא אֲצֵל 'אִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי', בְּבַחֲיַנַּת: "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" - כִּי שָׁם 'פְּאָר הַגּוֹנִין'.

וּבְשִׁבְלִיזָה הָעֶכּוֹם תֵּאבִין לְמִמּוֹן־
יִשְׂרָאֵל! - אַף־עַל־פִּי שֵׁשׁ

לְהָעֶכּוֹם "כֶּסֶף וְזָהָב" הַרְבֵּה, תֵּאבִים לְדִינָר
שֶׁל יְהוּדִי, כָּאלֹו לֹא רָאָה מָמוֹן מֵעוֹלָם!

וְזֶה: מִחֲמַת שֶׁהַ"כֶּסֶף וְזָהָב" שֵׁשׁ תַּחַת
יָדָם, אֵין הַ'גּוֹנִין' מְאִירִין, וְאֵין הַ'חַן'
שׁוֹרָה עַל מָמוֹן שְׁלֵהֶם, כִּי עֵקֶר הַפֶּאֶר'
וְהַ'חַן' לֹא נִתְגַּלָּה אֶלָּא אֶצֶל יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־יְדֵי 'צְדָקָה' שְׁנוֹתָן מִמָּמוֹנָן - נִתְתַּקַּן
כָּל מָמוֹנָן, וְנִתְגַּלִּין הַ'גּוֹנִין'
וּמְאִירִין, וְנִעֲשֶׂה כָּל מָמוֹנָן בְּבַחֲיַנְתָּ: "כִּי
הַכֶּסֶף וְכִי הַזָּהָב".

וְזֶהוּ (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ה): "עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת
בַּחֲשׁבוֹן". "עֵינֶיךָ" - זֶה הַ'גּוֹנִין',
בַּחֲיַנְתָּ "כֶּסֶף וְזָהָב" - נִתְבָּרְכִין עַל־יְדֵי
'צְדָקָה', "שֶׁכֶּל פְּרוּטָה נִצְטָרַף לְחֲשׁבוֹן
גָּדוֹל" (בְּבֹא־בִתְרָא ט).

טז.

(ח"א נו, ה)

נִיצוּצֵי־הַקְּדוּשָׁה - הֵם בַּחֲיַנְתָּ הַ'גּוֹנִין'
עַל־אֵין שֵׁשׁ בְּ"זָהָב

וּכֶסֶף וְנִחֲשֶׁת" (שְׁמוֹת כה, ג - זֶה־רַתְרוּמָה קמז),
שֶׁהֵם הַ'מָּמוֹן'.

"וַיְבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים" (שְׁמוֹת לה, כב)

יז.

(ח"א רסד)

'צְדָקָה' הִיא 'תְּקוּן־הַבְּרִית'. כִּי 'פְּגַם־
הַבְּרִית' הוּא: כִּי הוּא הָיָה צָרִיךְ
לְהַשְׁפִּיעַ בְּקְדוּשָׁה לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁפִּיעַ,
וְהוּא סֵלֶק הַהַשְׁפָּעָה מִשָּׁם, וְהַמְשִׁיכָה חֶסֶם־
וְשִׁלּוּם לְמָקוֹם אַחֵר. וְעַל־כֵּן הַ'תְּקוּן' עַל־יְדֵי

הַ'צְדָקָה', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה חוֹזֵר וּמִשְׁפִּיעַ לְשָׁם,
אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקַּן.

וְזֶה בַּחֲיַנְתָּ (שְׁמוֹת לה, כב): "וַיְבֹאוּ הָאֲנָשִׁים
עַל הַנָּשִׁים", הַנֶּאֱמָר בְּ'נִדְבַת־הַמִּשְׁכָּן'
- הֵינּוּ: בַּחֲיַנְתָּ 'זוּג' שֶׁנִּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי
הַ'צְדָקָה' שֶׁל 'נִדְבַת הַמִּשְׁכָּן' כַּנֶּ"ל.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁנּוֹתָן לְעֵנִי שְׂאִינוּ הַגּוֹן' - אֲזִי
אֲדַרְבָּא הוּא נִפְגָּם יוֹתֵר, כִּי חוֹזֵר
וּמִשְׁפִּיעַ לְמָקוֹם שְׂאִינוּ צָרִיךְ. וְעֵין בְּמָקוֹם־
אַחֵר (לְקוּטֵי־מוֹהָר"ן ח"א כט; לא; נד - סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת,
מַעֲשֶׂה יג מִשְׁבָּעָה בְּעֵטְלֵעֵרִם, בְּיוֹם הַשָּׁשִׁי), שֶׁמְבֹאֵר
גַּם־כֵּן: שֶׁ'צְדָקָה' הוּא 'תְּקוּן־הַבְּרִית'.

"כֹּל נָדִיב לֵב הַבִּיאוּ" (שְׁמוֹת לה, כב)
- עֵנִין 'נְדִיבוֹת לֵב' -

יח.

(ח"א קמב)

'אֲבָרְהָם' שֶׁהָיָה 'רֹאשׁ לְגֵרִים', וְלֹא הָיָה
לוֹ מָמֵי לְלַמֵּד - לֹא הָיָה לוֹ רַק
'לֵב חוֹשֵׁק' לְהַשִּׁם־יְתֵבְרֵךְ.

וְעַל־כֵּן כָּל הַ'גֵּרִים' נִקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ,
וְנִקְרְאוּ (תַּהֲלִים מז, י): "נְדִיבֵי
עַמִּים עִם אֱלֹקֵי אֲבָרְהָם", בַּחֲיַנְתָּ (שְׁמוֹת לה,
כב): "נְדִיב לֵב" ('אֲבָרְהָם' נִקְרָא 'נְדִיב', הֵיִאֵף מָה דֹאֵת
אָמַר: 'נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹקֵי אֲבָרְהָם. שִׁיר־הַשִּׁירִים
רַבָּה ז, ה) - כִּי אֵין לָהֶם רַק מָה שְׁלֵבָם נִכְסָף
לְהַשִּׁם־יְתֵבְרֵךְ, כְּמוֹ 'אֲבָרְהָם'.

יט.

(ח"ב ד, א)

"וְאֵת הָעֵרְבִים צוִיתִי לְכַלְכֵּלְךָ" (מְלָכִים־א יז,
ד), זֶה בַּחֲיַנְתָּ 'צְדָקָה'. כִּי בַתְּחִלָּה
כְּשֶׁמִּתְחִילִין לְהַתְנַדֵּב לְ'צְדָקָה', אֲזִי צָרִיכִין

לְשֵׁבֵר הָאֲכֻזָּרִיּוֹת' לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוֹת'. וְזֶהוּ עֵקֶר 'עֲבוֹדַת הַצְּדָקָה'.

כִּי מִי שֶׁהוּא 'רַחֲמָן' בְּטִבְעוֹ, וְנוֹתֵן צְדָקָה מִחֶמֶת 'רַחֲמָנוֹת' שְׁבִטְבְּעוֹ - אֵין זֶה עֲבוֹדָה - כִּי יֵשׁ גַּם כַּמָּה חֵיוֹת שֶׁהֵם רַחֲמָנִים בְּטִבְעֵם. רַק עֵקֶר הָעֲבוֹדָה: לְשֵׁבֵר הָאֲכֻזָּרִיּוֹת' לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוֹת'.

וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי לְכַלְכֵּלָךְ" - כִּי הָעוֹרֵב' הוּא בְּטִבְעוֹ 'אֲכֻזָּרִי', וְנִתְהַפֵּךְ לְרַחֲמָנוֹת' לְכַלְכֵּל אֶת אֱלֹהֵינוּ. כְּמוֹ-כֵן צְרִיכִין בְּצְדָקָה' כַּנִּלְכָּד.

וְכָל הַנְּדִיבֵי לֵב, כָּל מִי שֶׁהוּא 'נְדָבָן' - צְרִיךְ לִילָךְ וְלַעֲבֹר בְּתַחֲלָה דְרָךְ בְּחִינָה זֹה, בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֲרָבִים" הַנִּלְכָּד - דְּהֵינּוּ: שְׁבִתְחִלָּה צְרִיכִים לְשֵׁבֵר הָאֲכֻזָּרִיּוֹת' שְׁלָהֶם, מֵה שֵׁיִשׁ לָהֶם 'אֲכֻזָּרִיּוֹת' בְּתַחֲלָה - לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוֹת', לְהִתְנַדֵּב לְצְדָקָה', כַּנִּלְכָּד.

ג.

(ח"ב טו)

דַּע: שֶׁהַצְּדִיק־הָאֵמֶת' מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו הַקְּדוֹשׁ מִבְּעַל־יְצְדָקָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, קח): "נְדָבוֹת פִּי רִצָּה נָא ה'" - שֶׁהַצְּדִיק' מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו מִנְּדִיבֵי לֵב, דְּהֵינּוּ 'בְּעַל־יְצְדָקָה'.

וְצְדָקָה' הִיא בְּחִינַת 'מִים', בְּבְחִינַת (שם קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוֹר אֲנִים מִים".

"הַצּוֹר" - זֶה בְּחִינַת (שם עג, כו): "צוֹר לְבָבִי", כִּי יֵשׁ "לֵב אָבֹן" (יחזקאל יא, יט; לו, כו), דְּהֵינּוּ: "אֲבִירֵי לֵב הָרְחוּקִים מִצְדָקָה" (ישעיהו מו, יב).

וְזֶהוּ (תְּהִלִּים קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוֹר אֲנִים מִים" - דְּהֵינּוּ: שְׁנִתְהַפֵּךְ לְלֵב רַךְ,

בְּחִינַת (איכה ב, יט): "שִׁפְכִי כַּמַּיִם לְבַךְ נִכַח פְּנֵי ה'" - הֵינּוּ: 'לֵב רַךְ' לְהִתְנַדֵּב לְצְדָקָה'.

נא.

(ח"ב עא)

וְדַע: שֶׁעַל־יְדֵי 'צְדָקָה' - נַעֲשֶׂה ה'פְּלִי' לְקַבֵּל עַל־יְדֵהּ מְנַעֲמ־הַעֲלִיּוֹן, "שְׁלַחֲזִבִין דְּרַחֲמֵנוֹתָא, אֲשֶׁר עַל־יָדָם בָּא הַהוֹלָדָה" (תְּקוּנַיִיזָהר לא).

כִּי 'צְדָקָה' הִיא 'נְדִיבוֹת לֵב', כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי".

וְנְדִיבוֹת לֵב, הֵינּוּ: שְׁנִפְתַּח וְנִתְנַדֵּב הַלֵּב. וְעַל־יְדֵיזֶה נִפְתַּחִין 'שְׁבִילִין דְּלִבָּא', וְנַעֲשִׂין 'פְּלִי' לְקַבֵּל "שְׁלַחֲזִבִין דְּרַחֲמֵנוֹתָא", שְׁנִמְשָׁכִין מְנַעֲמ־הַעֲלִיּוֹן.

וַיֵּשׁ צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ צְדָקָה שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ. וְעֵקֶר הוּא הַצְּדָקָה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל־יְדֵהּ נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מְנַעֲמ־הַעֲלִיּוֹן.

וְכָל־הַדְּבָרִים: כִּי כָּל הַנְּבָרָאִים וְכָל הַהוֹלָדוֹת, הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעֵקֶר ה'הוֹלָדָה' - עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה, שֶׁעַל־יְדֵהּ נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מְנַעֲמ־הַעֲלִיּוֹן, שֶׁעַל־יְדֵיזֶה נַעֲשֶׂה ה'הוֹלָדָה', וְעַל־יְדֵיזֶה נִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְזֶה: אוֹתִיּוֹת 'תְּרוּמָה' הֵם סוֹפֵי־תְּבוּת: "לְחֻזוֹת בְּנַעֲמֵם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" (תְּהִלִּים כז, ד).

כִּי 'תְּרוּמָה' הֵינּוּ 'צְדָקָה' שֶׁהִיא 'נְדִיבוֹת לֵב', בְּחִינַת (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" - עַל־

יָדָה נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מִ"נַעַם ה'", שְׁעַל-
יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ 'הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ', שֶׁהוּא
בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט, ט): "וּבְהִיכְלוֹ כְּלוֹ אִמֹר
כְּבוֹד".

כב.

(ח"ב עב)

"כְּרוּחַ נְדִיבֵי הָעַם" (בַּמִּדְבָּר כא, יח). "נְדִיבֵי
הָעַם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ
שֶׁפִּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים ה, ב):
"בְּהַתְנַדֵּב עִם" - "בְּהַתְנַדֵּב לְבָם
לְתְּשׁוּבָה".

"חֲכָמָה לֵב" (שְׁמוֹת לה, י; לו, א-ב-ח)

"חֲכָמַת לֵב" (שְׁמוֹת לה, לה)

כג.

(ח"א כא, ג)

צָרִיךְ הַמְקַבֵּל 'שְׁפַע-אַלְקִי', בְּחִינַת 'רוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ' - לְהִיזֵת 'חֲכָם' - כִּי
הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא "יִהְיֶה חֲכָמָתָא
לְחַפְיָמִין" (דְּגִיאל ב, כא), בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לא, ו):
"וּבְלֵב כָּל חָכָם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה" (עַל-פִּי
בְּרָכוֹת נה.).

כד.

(ח"א מט, א-ד)

הַ'לֵב' הוּא הַ'צִּיר' שֶׁל הַ'מְדוּת', הֵינּוּ
הַ'חֲכָמָה שְׁפִלְב', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת
לא, ו): "וּבְלֵב כָּל חָכָם לֵב" וְכוּ'. וְעַקֵּר
הַ'צִּירָה' הִיְתָה בְּ'חֲכָמָה', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים
קד, כד): "כָּל־חֲכָמָה עָשִׂיתָ". נִמְצָא:
שֶׁהַ'לֵב' הוּא הַ'צִּיר', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שֵׁם עג, כו):
"צִיר לְבָבִי".

וְאִית 'צִירָה' לְטֹב וּלְבִישׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
חַז"ל (בְּרָכוֹת סא. עַל בְּרָאשִׁית ב, ז):
"וַיִּצְר" - "בְּשָׁנֵי יוֹדִין" וְכוּ'. וְהֵם 'שְׁנֵי
צִירִין', 'צִיר-טוֹב' וְ'צִיר-הָרַע'.

הֵינּוּ: 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת' הֵם 'צִיר-טוֹב',
וְ'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' הֵם 'צִיר-הָרַע'.

כִּי עַקֵּר הַ'צִּירִים', הֵם הַ'מַּחְשְׁבוֹת'
וְהַ'חֲכָמוֹת שְׁפִלְב', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרָאשִׁית
ו, ה): "כִּי יִצֵּר מַחְשְׁבַת לְבוֹ" וְכוּ'.

וְעַקֵּר 'בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת' הִיָּה עַל-יְדֵי
'חֲכָמָה'. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁעַקֵּר
'עֲבוּדַת-הַשֵּׁם' לְזָכוֹת לְמַדּוֹת וּמַעֲשִׂים-
טוֹבִים' - הוּא עַל-יְדֵי שְׁשׁוּמַר הַ'חֲכָמָה
שְׁפִלְב', שֶׁהוּא הַ'מַּחְשְׁבָה שְׁפִלְב'. שֶׁהוּא
בְּחִינַת: "חֲכָמַת לֵב" (שְׁמוֹת לה, לה), שֶׁזֶהוּ
עַקֵּר הַ'צִּירִין'.

הֵינּוּ: כְּשֶׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת', שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת 'חֲכָמָה שְׁפִלְב' - אֲזִי עַל-יְדֵי-
זֶה זוֹכֶה לְ'פַעֲלוֹת וּמְדוּת-טוֹבוֹת', שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת 'הַתְּגַלּוֹת הַבְּרִיאָה', שֶׁהִיא הַ'מְדוּת',
בְּתוֹךְ 'חֲלָל-הַפְּנוּי' - עַל-יְדֵי הַ'חֲכָמָה
שְׁפִלְב', בְּחִינַת 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת' שְׁפִלְב'.

אֲבָל כְּשֶׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' חֵס-
וְשָׁלוֹם - אֲזִי מְקַלְקֵל הַ'חֲלָל שְׁפִלְב',
שֶׁהוּא סוּד 'חֲלָל-הַפְּנוּי'. וְזֶהוּ בְּחִינַת 'קַלְקוּל
הַבְּרִיאָה', שֶׁהִיָּה עַל-יְדֵי הַ'חֲכָמָה שְׁפִלְב'.

כה.

(סִפְרֵי-הַמְדוּת, בְּנִים צה)

כִּי שְׁמַטִּיל אִימָה יִתְרָה עַל דּוֹרוֹ, אֵין
מִתְקַיְמִין לוֹ בְּנִים "חֲכָמֵי לֵב" (שְׁמוֹת
כח, ג).

"וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים" (שמות לה, יג)

נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו בסדורו, שבאמר (שמואל-א כא, ז): "לִשְׁוֹם לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ" - מלמד: שמגביהין אותו לעולי-רגלים, ואומרים להם: "דאו חבתכם לפני המקום". (יומא כא, :)

נו.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות "בעל נפש" (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעדוֹתיו בבחינת: "לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג), בבחינת (בראשית יז, א): "התהלך לפני".

"התהלך" - זה בחינת 'רגליו', בחינת 'פרנסתו', בחינת (דברים יא, ו): "וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם", "זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו" (פסחים קיט, סנהדרין קי, -) "התהלך לפני", שנעשה מהם בחינת 'פנים'.

וזה בחינת (שמואל-א כא, ז): "לֶחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ", הינו: "לחם הפנים", הם "לחם חם", דרגין ד'אברהם' (זחר ויגרא צז, :), שהוא בחינת (בראשית יח, א): "פחם היום".

ואז: כל העפוש וכל הכוכבים-זמזלות שהם תחתיהם, טורחין בשביל זה האיש, בשביל פרנסתו.

וזהו (דברים טז, טז): "וְלֹא יֵרְאֶה אֶת פָּנֵי ה' רִיקָם" - ב'רגלים', שאז נתגליון "פני ה'", בחינת 'פנים'.

ובזה שכל אחד מביא עולת ראיה, מיגיעתו שמתנגע כל השנה - על-ידי זה נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו, בבחינת: "לחם הפנים".

וזהו שהשיב הקדוש-ברוך-הוא למשה (שמות לג, יד): "פני ילכו והנחתי לך".

כי משה בקש 'כפרה', והשיב לו: "פני ילכו" - שיתקנו בחינת 'רגליו', בבחינת 'פנים' - אזי יתכפר להם - כי "שלחן דומה למזבח שמכפר" (ברכות נה, חגיגה כז, מנחות צז, :).

וזהו (שם): "פֶּתַח בְּמִזְבֵּחַ, וּסַיִם זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" (יחזקאל מא, כב) - 'לפני' דיקא, שיהיה דיקא בבחינת 'פנים', ואזי מכפר.

נד.

(ח"א סו, ו)

כשאוכל בקדשה ובטהרה - אזי הוא בחינת: "לחם הפנים", כי ה'שכל' הוא ה'פנים', כמו שכתוב (קהלת ח, א): "חכמת אדם תאיר פניו".

אבל כשאין אכילתו בקדשה - אזי אובד 'פניו', הינו ה'שכל', ונופל לבחינת 'שנה' וכו'.

נח.

(ח"א סג,)

"לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג) - הוא בחינת 'ברית', כמו שכתוב (ויקרא כד, ח): "בְּיוֹם הַשְּׁבִיט יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי ה' וְכוּ' בְּרִית עוֹלָם", ונאמר בהם (שמות כה, כה): "וַעֲשִׂיתָ לָּו מִסַּגֶּרֶת טַפַּח".

כי 'ברית' נקרא בלשון תרגום 'אמה', וכמו שמזכר בלשון זה בגמרא (שבת מא, קח: ועוד), והוא בחינת 'אמה בת ששה טפחים', שה'ברית' כלול מהם וכו' (עיין בפנים).

נט.

(ח"ב ז, יא)

"לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג), שהיה ב'בית-המקדש' - זה בחינת ה'אכילה' וה'פרנסה' שנמשך על-

ידי 'פְּלִיּוֹת בֶּן וְתַלְמִיד', שָׁבוּ נִתְגַּלָּה 'אורות המְקִיפִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אור־הַפְּנִים', בְּחִינַת 'ש"ע נְהוּרִין'.

גַּם הַצְּדִיק הוּא בְּחִינַת 'שֶׁבֶת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (זֶהר נְשֵׂא קַמְד): "אַנֶּת הוּא שֶׁבֶת דְּבַלְהֵי יוֹמֵי".

וְ'שֶׁבֶת' הוּא בְּחִינַת הַגּוֹנֵינ' הַמְּאִירִין בְּמִקְדָּשׁ. כִּי 'שֶׁבֶת' הוּא בְּחִינַת 'כַּחֲהָרָאוֹת', שֶׁהֵם "תְּלַת גּוֹנֵינ דְּעֵינָא וּבִת־עֵינ", הַמְּאִירִין לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינִים'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מַחִין' - כִּי מִתְחַלָּה נַעֲשֶׂה מִבְּחִינַת "שֵׁם ה'", שֶׁהוּא 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת' - בְּחִינַת 'אַרְבַּעַת מַחִין', בְּחִינַת (שְׁמוֹת לֵא, ג): "וְאִמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלֶאכֶה".

"חֻכְמָה, תְּבוּנָה, וְדַעַת, וְכָל מְלֶאכֶה" - זֶה בְּחִינַת 'אַרְבַּעַת מַחִין' (תְּקוּנַיִזֵּי זֶהר יג: בְּהַקְדָּמָה), שֶׁנַּעֲשִׂין מִבְּחִינַת 'שֵׁם ה'', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "דְּאוּ כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל, וְאִמְלֵא אוֹתוֹ וְכוּ' בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה" וְכוּ'. וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה בְּחִינַת "תְּלַת גּוֹנֵינ דְּעֵינָא וּבִת־עֵינ", וְאַחֲרֵיכֵן 'אַרְבַּעַת יְסוּדוֹת, כַּנ"ל.

לא.

(ח"ב עב)

יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמְּנַהֵיג־הָאֲמִתִּי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', הוּא בְּחִינַת 'רוּח־הַפּוֹלֵל', בְּחִינַת (בְּמִדְבָּר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפְרַשׁ רַש"י: "שִׁיּוּדַע לְהַלֵּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (בְּמִדְבָּר־רַבָּה כא, טו). כִּי כָּל־מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת 'רוּח־הַפּוֹלֵל' וְכוּ'.

וְ'רוּחַ' הַזֶּה הוּא בְּחִינַת "רוּחַ אֱלֹקִים", שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ בְּחִינַת הַמַּחִין, בְּבְּחִינַת (שְׁמוֹת לֵא, ג): "וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ

"דְּאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל וְגו'. וְיִמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים, בְּחֻכְמָה, תְּבוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלֶאכֶה" (שְׁמוֹת לֵא, ל-לא)

ל.

(ח"ב סז)

כֹּל מִי שֶׁנִּכְלָל בְּ'הַחֲוֶהֱאֵמַת', שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהוּא 'הַחֲוֶהֱאֵמַת שֶׁל הָעוֹלָם', דְּהֵינּוּ: שְׁמַתְקָרַב אֵלָיו וְנִכְלָל בּוֹ - נִפְתָּחִין עֵינָיו וְיִכּוֹל לְרְאוֹת.

וְהַעֲקָר: לְהַסְתַּכֵּל עַל־עַצְמוֹ, עַל כָּל הַמַּדּוֹת, אִיךָ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם וְכוּ'.

וְזֶה (שְׁמוֹת לֵא, ל): "דְּאוּ כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - "דְּאוּ" דִּיקָא - כִּי עַל־יְדֵי שְׁנֵתְגַלָּה וְנִתְגַּדַּל "שֵׁם בְּצִלְאֵל", עַל־יְדֵי־זֶה "דְּאוּ" - כִּי עַל־יְדֵי־זֶה נִפְתָּחִין הַעֵינִים וְרוֹאִין.

וְזֶה: "כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - הֵינּוּ: "כִּי ה'" הוּא "בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - כִּי "שְׁמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ" (יְרוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב ה"ו), וְעַל־יְדֵי־זֶה "דְּאוּ" כַּנ"ל.

כִּי 'כַּחֲהָרָאוֹת' נִמְשָׁךְ גַּם־בֶּן מִבְּחִינַת הַשֵּׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת', שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ "תְּלַת גּוֹנֵינ דְּעֵינָא וּבִת־עֵינ" (תְּקוּנַיִזֵּי־זֶהר יח:).

וְזֶה בְּחִינַת (תְּקוּנַיִזֵּי־זֶהר שם): "שֶׁבֶת - שִׁי"ן ב"ת. שִׁי"ן, תְּלַת גּוֹנֵינ דְּעֵינָא, ב"ת־עֵינ" - כִּי "שֶׁבֶת שְׁמָא דְקַדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוּא" (זֶהר יְתִירוֹ פח:).

אֱלֹקִים, בְּחֻמָּה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה" - דְּהֵינּוּ בְּחִינַת ה'מַחִין', שֶׁהֵם בְּחִינַת מְלָאכֶת בְּנֵי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

וְכָל אֶחָד, לְפִי בְּחִינַת ה'"רוּחַ אֱלֹקִים" שֵׁישׁ בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּח־הַקֹּדֶשׁ', רוּח־נְבוּאָה', כְּמוֹכֵן הוּא זֹכֶה לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה וְכו'.

כִּי ה'"רוּחַ אֱלֹקִים", הוּא בְּעֶצְמוֹ ה'מַחִין' כְּנ"ל - עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל אֶחָד 'חֲדוּשֵׁי־דְאוּרֵיתָא' וְכו' - שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִה'מְנַהִיג', בְּחִינַת 'מִשְׁה', יְדַעַת־הַכּוֹלֵל, 'רוּח־הַכּוֹלֵל', כְּנ"ל.

וְעַיִן בְּמָקוֹם אַחֵר מְזִיחַ (לְקוּטֵי־מִוְהַר"ן ח"א קכג; ח"ב יט; ח"ב מד).

"את כל מלאכת הקדש" (שמות לו, ד)
- ענין מלאכת המשכן -

לג.

(ח"א יא, ד)

נמצא ב'פרשת פקודי' בפסוק (שמות לח, כא): "אלה פקודי המשכן משכן העדת".

לד.

(ח"ב ד, ג)

'צרכי־הגוף' הם רבים מאד, ואפלו ההכרחיות הם רבים וגדולים מאד: אכילה ושתיה ומלבושים ודירות, שיכולין לבלות ימיו ושניו אפלו על ההכרחיות לבד, והם מונעין את האדם מאד מ'עבודת־הבורא'.

ואף־על־פי שגם הם בעצמן הם גם־כן עבודת הבורא־יתברך, כי הם בְּחִינַת 'את־ערוֹת־אֶדְלֶתֶתָא', כִּי "בְּעַבְדָּא דִּלְתַתָּא אֶתְעַר לְעֵלָא" (זהר לך־לך עז: פח. צו לא: ועוד).

כִּי עַל־יְדֵי כָּל עִסְקִים וּמְלָאכֹת שְׁעוֹשִׂין בְּנֵי־אָדָם - נִתְעוֹרַר אוֹתוֹ הַצִּיּוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלָאכָה לְמַעַלָּה ב'מַעֲשֵׂה־בְּרָאשִׁית', וּמִבִּיא חִיּוֹת וְהָאָרֶז לְאוֹתוֹ הַצִּיּוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלָאכָה שֶׁל 'מַעֲשֵׂה־בְּרָאשִׁית' שֶׁלְמַעַלָּה, שֶׁהוּא מְכוּן כְּנֶגֶד אוֹתוֹ הָעֵסֶק וְהַמְּלָאכָה שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה לְמַטָּה בְּעוֹלָם־הַזֶּה.

כִּי עַל־יְדֵי הָעִסְקִים וְהַמְּלָאכֹת שְׁעוֹשִׂים - נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן'. כִּי

"וכל איש וגו', אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה" (שמות לו, א)

כָּל מִי שֶׁעִסֵּק ב'מְלָאכֶת־הַמִּשְׁכָּן', נִתֵּן בְּהֵם הַקֹּדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא חֻמָּה וְדַעַת וּבִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת לו, ח): "וַיַּעֲשֶׂה כָּל חֵכֶם לֵב בְּעֵשִׂי הַמְּלָאכָה". וְלֹא תֵאֵמַר בְּבִנְי־אָדָם, אֲלֵא אֶפְלוּ בְחִיָּה וּבְבִהֵמָה נִתֵּן בְּהֵם הַקֹּדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא חֻמָּה, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁם פְּסוּק ח): "אֲשֶׁר נָתַן ה' חֻמָּה וְתַבּוּנָה בְּהֵמָה" - שֶׁנִּתֵּן הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא חֻמָּים בְּבִנְי־אָדָם וּבְבִהֵמָה. (תַּנְחומָא וַיִּקְהַל ד')

לב.

(שיחות־ה'ר"ן טו)

אָמַר: "שֶׁהוּא חֻמָּה וּמְלָאכָה גְדוֹלָה לְחִיּוֹת כְּמוֹ בְּהֵמָה!"

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לו, א): "כָּל אֲשֶׁר נָתַן ה' חֻמָּה בְּהֵמָה" - הֵינּוּ: שֶׁהוּא 'חֻמָּה' לְעִשּׂוֹת עֶצְמוֹ כְּבְּהֵמָה'.

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (חֲלִין ה:): עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים לו, ז): "אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'" - "אֵלוּ בְנֵי אָדָם שְׁעָרוּמִים בְּדַעַת, וּמְשִׁימִין עֶצְמוֹן כְּבְּהֵמָה". וְכְמוֹ שֶׁאָמַר אֶסְף (שְׁם עג, כב): "וְאֲנִי בְּעַר וְלֹא אֲדַע בְּהֵמוֹת הַיִּיטִי עִמָּךְ".

כָּל הַמְּלָאכוֹת, כְּלוּלִים בְּל"ט מְלָאכוֹת' שֶׁהֵם 'אֲבוֹת מְלָאכוֹת', "אֲבוֹת מְכַלֵּל דְּאִיפֵא תוֹלְדוֹת" (בְּבֵא־קמא ב.).

כִּי כָּל מִינֵי מְלָאכוֹת וְעַסְקִים שְׁעוֹשִׁין, כֻּלָּם כְּלוּלִים בְּל"ט מְלָאכוֹת' שֶׁהֵם הָ'אֲבוֹת'. וְהַשָּׂאֵר, הֵם 'תוֹלְדוֹת'.

וְל"ט מְלָאכוֹת', הֵם כְּנֶגֶד מְלָאכְתִּי הַמְּשָׁכָן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שְׁבַת מ:ט): "אֲבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת - כְּנֶגֶד מִי, כְּנֶגֶד מְלָאכְתִּי הַמְּשָׁכָן'.

וְ"צִיּוּרָא דְּמִשְׁכְּנָא, כְּצִיּוּרָא דְּעִבְדָּא דְּבְרָאשִׁית" (תְּקוּנַיִיזְהַר יג.) וְהָ'אָדָם', עוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה. וְ"צִיּוּרָא דְּגוּפָא, כְּצִיּוּרָא דְּמִשְׁכְּנָא" (תְּקוּנַיִיזְהַר שֵׁם).

נִמְצָא: שְׁעֵל־יְדֵי הָ'אָדָם' שְׁעוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה וְהַעֲסָק - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן' - כְּשֶׁעוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה וְהַעֲסָק כְּרָאוּי כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה נוֹתֵן חַיּוֹת וְהָאָרֶז לְמַעֲשֵׂה־בְרָאשִׁית, וְהוּא קִיּוּם הָעוֹלָם. נִמְצָא: שְׁנֵם זֶה הוּא 'עֲבוּדַת־הַבּוֹרָא'.

אֲה־עַל־פִּי־כֹן, אִם הִיָּה שׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ חֶסֶדוֹ - לֹא הִיָּינוּ צָרִיכִים לְכַלֵּזָה וְכוּ', וְלֹא הִיָּינוּ צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת כְּלָל שׁוּם עֵסֶק וּמְלָאכָה, וְאִפְלוּ הַהִכָּרְחִיּוֹת הֵיוּ "נַעֲשִׂין עַל־יְדֵי אַחֵרִים" וְכוּ' (בְּרִכּוֹת ל:ה:).

אֵךְ כְּשֶׁהַחֶסֶד נִתְעַכֵּב חֲסוֹד־שְׁלוֹם, וְאִין מִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ חֶסֶדוֹ - אֲזִי צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבִיל 'אַתְעָרוּת־אֲדִלְתָּא' וְכוּ'.

לה.

(לְקוּטִי־הַלְכוֹת שְׁבַת ג, ד)

מִחֲמַת שְׁבַת־שְׁבַת' זוֹכִין לְהָאֲרַת־הֶרְצוֹן, וּמִשְׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַבְּרָכָה וְהַפְּרָנְסָה

לְכָל שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, עַל־כֵּן אֲסוּר בְּשַׁבַּת לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלָאכָה בְּעוֹלָם.

כִּי אִזּוּ הוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', כִּי אִזּוּ הוּא רַק בְּחִינַת 'רְצוֹן' וְכוּ', וְאִזּוּ מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרָנְסָה רַק עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', שְׂאִין שׁוּם עֲבָדָא וְשׁוּם עֲשִׂיָה בְּעוֹלָם כְּלָל.

וּמִשְׁם דִּיקָא, מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שְׁבַת', בְּחִינַת 'בְּטוּל' כָּל הַמְּלָאכוֹת' - מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרָנְסָה.

כִּי עֵקֶר הַפְּרָנְסָה, הוּא רַק מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן' כִּי לָהֶם שׁוּם חַיּוֹת וְשִׁפְעַ וּבְרָכָה כִּי אִם עַל־יְדֵי מַה שֶׁמְקַבְּלִין הַשִּׁפְעַ בְּשַׁבַּת, מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן', שֶׁמִּשְׁם עֵקֶר הַבְּרָכָה וְהַפְּרָנְסָה.

נִמְצָא: שֶׁכָּל הַל"ט מְלָאכוֹת, וְכָל הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת שְׁעוֹשִׂין בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה - אִין לָהֶם שׁוּם חַיּוֹת, וְאִי־אֶפְשֵׁר לְהַמְשִׁיךְ הַפְּרָנְסָה עַל־יָדָם, כִּי־אִם עַל־יְדֵי שֶׁמְקַבְּלִין מִשְׁבַּת, מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל' כָּל הַמְּלָאכוֹת, שֶׁמִּשְׁם עֵקֶר הַפְּרָנְסָה, כִּי־ל.

וְזֶה צָרִיךְ כָּל אָדָם לְדַעַת וּלְהֶאֱמִין בְּאִמּוּנַת־שְׁלֵמָה: "כִּי לֹא בִכַח יִגְבֵּר אִישׁ" (שְׁמוֹא־א ב, ט), שְׂאִין הַמְּשַׁכֵּת הַפְּרָנְסָה עַל־יְדֵי הָעֲבָדוֹת וְהָעֲשִׂיּוֹת גְּשָׁמִיּוֹת חֲסוֹ וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי הַמְּשָׂא־וּמְתָן וְהַל"ט מְלָאכוֹת חֲסוֹד־שְׁלוֹם, רַק עֵקֶר הַפְּרָנְסָה הוּא עַל־יְדֵי "בְּרַכַּת ה'" (מִשְׁלֵי י, כב), שֶׁנִּמְשָׁךְ מִשְׁבַּת' דִּיקָא - מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת־הֶרְצוֹן', כִּי־ל.

וּכְשִׁיּוֹדְעִין זֹאת בְּאִמַּת וּבְאִמּוּנָה־שְׁלֵמָה: עַל־יְדֵי־זֶה -

לו.

(ח"ב סט)

כֹּה שְׁנוֹהֲגִים לִתֵּן בְּרָכָה לְהָאִישׁ הַמְּבִיא
הַמְּשָׁקָה לְאֹרְחִים אוֹ עַל הַחֲתָנָה
וְכִיּוֹצֵא. הֵינּוּ: כְּשֶׁנוֹשְׂאִין יֵין אוֹ דְבַשׁ
לְאֹרְחִים אוֹ עַל חֲתָנָה - אָזִי נוֹהֲגִין לִתֵּן מִן
הַמְּשָׁקָה לְהַשְׁלִיחַ הַנוֹשֵׂא אֶת הַמְּשָׁקָה,
לְעִשׂוֹת בְּרָכָה.

הוא על־פי הזֶהר (פְּקוּדֵי רַמְבַּם): "שִׁישׁ כֶּמֶה
דְּבָרִים שֶׁהֵם נוֹשְׂאִים וְנוֹשְׂאִים, דְּהֵינּוּ
שְׁנוֹשְׂאִים אוֹתָם, וּבִיאָמַת הֵם נוֹשְׂאִים, כְּגוֹן
הַמְּרַכְּבָה, שֶׁהִיא נוֹשֵׂאת וְנוֹשֵׂאת. וְכֵן
הָאֲרוֹן, שֶׁהֵיוּ נוֹשְׂאִים אוֹתוֹ וְהוּא נֹשֵׂא
אֶת נוֹשְׂאָיו וְכוּ'" (סוֹטָה לה.).

זֶה בְּחִינַת 'בְּרָכָה' שְׁנוֹתֵנִין כְּנ"ל - כִּי
'בְּרָכָה' ה' רֵאשִׁית־תְּבוֹת (יחזקאל א, כ): "כִּי
רוּחַ ה' חָיָה בְּאוֹפְנִים", בְּחִינַת "נוֹשֵׂאת
וְנוֹשֵׂאת", כִּי ה'אוֹפְנִים' נוֹשְׂאִים ה'חַיּוֹת,
וְה'חַיּוֹת' נוֹשְׂאִים אוֹתָם.

וְכֵן הוּא כָּל הַמְּרַכְּבָה - שֶׁה'אוֹפְנִים'
נוֹשְׂאִים אֶת ה'חַיּוֹת, וְה'חַיּוֹת' אֶת
הַמְּרַכְּבָה. וּבִיאָמַת: הַמְּרַכְּבָה נוֹשֵׂאת הַכָּל.

וְעַל־כֵּן זֶה שֶׁנוֹשֵׂא אֶת הַמְּשָׁקָה, נוֹתֵנִין לוֹ
'בְּרָכָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת: "כִּי רוּחַ
הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים", בְּחִינַת "נוֹשֵׂא וְנוֹשֵׂא" - כִּי
הוּא נוֹשֵׂא אֶת הַמְּשָׁקָה, וְעַתָּה הַמְּשָׁקָה
מְנוֹשֵׂא אוֹתוֹ.

מִמְשִׁיכֵין ה'קִדְשָׁה שֶׁל שַׁבָּת, לְשֵׁשֶׁת יָמֵי
הַחֹל, וּמְקַדְשִׁין 'שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה' בְּבַחֲיִנַת
'קִדְשַׁת שַׁבָּת, וּמְבַרְרִין וּמְזַכְּכִין כָּל ה'ל"ט
מְלָאכוֹת, מִזְהַמַּת־הַנְּחָשׁ, מְבַחֲיִנַת "ל"ט
קָלָלוֹת" (תְּקוּנַיִיזָהר פה.).

כִּי זוֹכִין עַל־יְדִיזָה: שִׁיְהִיו כָּל ה'ל"ט
מְלָאכוֹת, בְּבַחֲיִנַת 'מְלָאכַת־הַמְּשָׁפָן,
"שֵׁשֶׁם הֵיוּ כָּל ה'ל"ט מְלָאכוֹת" (שַׁבָּת מ:ט).

וּכְשֶׁעוֹשִׂין ה'ל"ט מְלָאכוֹת' בְּבַחֲיִנַת
'מְלָאכַת־הַמְּשָׁפָן' - אָזִי כָּל
ה'ל"ט מְלָאכוֹת' הֵם בְּבַחֲיִנַת "ט"ל
אֲזֵרוֹת" (ישעיה כו, ט), כְּמוֹבֵא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
(ח"א יא).

"ט"ל אֲזֵרוֹת" - זֶה בְּחִינַת ה'אֲרֵת־
הַרְצוֹן, בְּחִינַת "טְלָלִי
רְצוֹן" (תְּפִלַּת שְׁמוֹנַת־עֶשְׂרֵה, בְּרַכַּת־הַשְּׁנַיִם לִימּוֹת־
הַקְּיָא, עַל־פִּי ה'רַמְבַּם' בְּסֹדֶר אֲהַבָּה: גִּסַּח בְּרַכּוֹת הַתְּפִלָּה
וְסוּדוֹר).

כִּי זוֹכִין לְקַבֵּל ה'אֲרֵת־הַרְצוֹן' מ'שַׁבָּת,
לְשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה. וְעַל־יְדִיזָה כָּל
ה'ל"ט מְלָאכוֹת' הֵם בְּבַחֲיִנַת 'רְצוֹן, שֶׁמְשֵׁם
עַקֵּר ה'פְּרִנְסָה, כְּנ"ל, בְּבַחֲיִנַת "ט"ל
אֲזֵרוֹת", שֶׁהֵם בְּחִינַת 'רְצוֹן'. (עֵין עוֹד בַּפָּנִים
הַתְּחִזְקוֹת גְּדוֹל בְּעֵינֵי זֶה).

**"וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל אֶת הָאָרֶן וְגו'. וַיַּעַק לוֹ אַרְבַּע
טַבַּעֹת זָהָב וְגו'. וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים"
(שְׁמוֹת לו, א-ג-ד)**

וְעִשְׂתִּי לוֹ טַבַּעוֹת וּבָדִים לְשֵׂאת אוֹתוֹ - הֵם נוֹשְׂאִים
אוֹתוֹ, וְהוּא נוֹשֵׂא עֲבוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. שֶׁהַתּוֹרָה
שְׁבוּ, נוֹשֵׂאת עֲבוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. (תְּנַחְמוּמָא וַיְקַהֵל ז)

שָׂאֵר הַפְּסוּקִים וְעֵנֵינִי 'פְּרֻשַׁת וַיְקַהֵל' -
נִמְצְאִים בְּ'פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה'

פְּרֻשַׁת שְׁקָלִים

– שַׁבַּת שְׁקָלִים אֶצֶל רַבֵּנוּ ז"ל –

א.

(טי"ח-ט"י קד"ש ח"ב קנה)

כִּידוּעַ (חיי-מוהר"ן קכו): הָיָה נְהוּג לְהִתְקַבֵּץ
אֶצֶל רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁשָׁה פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה!

שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה הָיוּ נוֹסְעִים אֵלָיו
בְּזִמְנֵים קְבוּעִים, דְּהֵינּוּ: לְרֹאשֵׁי-
הַשָּׁנָה, וְשַׁבַּת-הַנֶּפֶחַ, וְשַׁבּוּעוֹת.

וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה הָיָה רַבֵּנוּ ז"ל נוֹסֵעַ
אֶל אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ, דְּהֵינּוּ: (א)
בְּשַׁבַּת-שִׁירָה הָיָה נוֹסֵעַ לְמַעֲדוֹוֵעֵי-דִבְקַע'
אוּ לְטַשְׁעֵהֲרִין וְלְטַרְהוּוּיָצַע', (ב) וְכֵן
בְּשַׁבַּת-נַחְמוֹ. (ג) וְעוֹד שַׁבַּת אַחַת בַּחוּרְתָּ,
שֵׁישֶׁ-אוֹמְרִים שֶׁהִיָּתָה זֹאת 'שַׁבַּת פְּרֻשַׁת-
שְׁקָלִים' שֶׁהִיָּה נוֹסֵעַ אֶז לְטַעֲפֹלִיק'.

[ב'פְּרַפְרָאוֹת-לְחַכְמָה: שְׁמַעְתִּי מֵאֲבִי ז"ל (ר' צְבִי אֲרִיָּה ב"ר
אֶהְרֹן ז"ל הַרַב מִבְּרֶסֶלֶב): שְׁלֹדְעָתוֹ הַפְּרוּשׁ בְּזֶה: כִּי כְּשֹׁזְכִין
לְרַבֵּי-הַגּוֹן, אֵזִי הוּא מֵאִיר עֵינַי הַמְּקַרְבִּין אֵלָיו – עַל-דֶּרֶךְ
(קַהֲלַת ב, יד): 'הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ' – כִּי הוּא בְּאֵמַת "רֹאשׁ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

וְכִמוֹ שְׁאוֹרֵי-הָעֵינַיִם רַק מִהֲרֹאשׁ וְהַמּוֹחַ, כְּמוֹ-כֵן כְּשֹׁזְכִין
לְרַבֵּי-הַגּוֹן, שֶׁהוּא "רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" בְּאֵמַת – אֵזִי הוּא
מֵאִיר לְהַדוּר, וּפּוֹתַח עֵינֵיהֶם מִמָּשׁ, וְכַמְבָּאָר גַּם-כֵּן
בְּמִקּוֹם-אַחֵר בְּדַבְּרָיו ז"ל.

אֲבָל לְהַפְּדָה חֲסִידֵי-שְׁלֹמֹם דְּרַבֵּי-שְׁאִינוֹ-הַגּוֹן' – לֹא דִי שְׁאִינוֹ
מֵאִיר עֵינַיִם, אֲדַרְבֵּה הוּא מִחֲשִׁידָה עֵינֵיהֶם בִּיזְוָתָה, שֶׁזֶּה
בְּחִינַת: "בַּחֲשִׁידָה יִדְמוּ". וְעַיִן גַּם בְּסִפְרֵי-הַקְּנֵה: שְׁמַאֲרִיד
בְּגִנּוֹת הַרַבֵּי-שְׁאִינוֹ-הַגּוֹן' – וְשֵׁם נֶאֱמַר: "רִיעַ בְּעֵינַי יוֹי"
(בְּרֹאשִׁית ל, ז), רֹאשִׁי-תְּבוֹת: 'רַבִּי'. וְכַבֵּר צְנוּחוֹ עַל-זֶה
קָמְאִי דְקָמְאִי.

וְנִרְאֶה לְעֵנִיּוֹת-דְּעֵתִי: דְּרוֹצָה-לֹמוֹר: עַל-דֶּרֶךְ שְׁכַתּוֹב בְּזֶה
נִשְׂא (קכב): "וְרִשְׁעִים בַּחֲשִׁידָה יִדְמוּ" – אֵינוֹן 'עַרְבֵי-רַב'
וְכוּ, וְאֵתְהַדְרִין רַעִין עַל יִשְׂרָאֵל דְּאֵינוֹן 'רִישֵׁי עַמָּא' עַל-יְהוּהוּ
אֲתַמַּר (אֵיכָה א, ה): 'הֵיוּ צְרִיָּה לְרֹאשֵׁי'. וְכֵן בְּפְרֻשַׁת פְּנִיחָס
(רצז): "כִּד 'עַרְבֵי-רַב' אֵינוֹן מְעַרְבִּין בְּיִשְׂרָאֵל מִה כְּתִיב: 'הֵיוּ
צְרִיָּה לְרֹאשֵׁי'. וְיִשְׂרָאֵל בְּתַר דְּמַתְעַבְרִי מְנִיחָהוּ אֵלָיו, מִה
כְּתִיב (בְּמִדְבָר כו, ב): 'שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְתַּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'".

ג.

(ח"ב צד – על פי לקוטי-עצות מהדורא-בתרא,
אלול ראש-השנה יום-כפפור סבותו)

עַל-יְדֵי שְׁכָל אֶחָד בָּא עִם מַחוּ וְדַעְתּוֹ,
וּמְקַשֵּׁר דַּעְתּוֹ וּמַחוּ שְׁבְרֹאשׁוֹ,
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רֹאשׁ', לְהַצְדִּיק, שֶׁהוּא "רֹאשׁ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת ל, יב), בְּרֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה,
שֶׁהוּא גַם-כֵּן בְּחִינַת 'רֹאשׁ'. נִמְצָא שְׁנַתְקַבְּצוּ
שְׁלֹשָׁה רֹאשִׁים יַחַד, וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה דְּבָרִים
עַל-יְזִינִים מֵאֵד.

"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפַקְדֵיהֶם,
וְנִתְּנוּ אִישׁ כְּפֹר נַפְשׁוֹ לֵה' בְּפִקְדֵ אֲתָם"
(שְׁמוֹת ל, יב)

ב.

(ח"א קיא)

"רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת ל, יב) – רֹאשֵׁי-
תְּבוֹת: 'רַבִּי'. וְלְהַפְּדָה: "רִשְׁעִים
בְּחֲשִׁידָה יִדְמוּ" (שְׁמוֹת-ל"א ב, ט) – רֹאשִׁי-תְּבוֹת:
'רַבִּי'. [רְמַז: שְׁאוֹמְרִים תּוֹרָה בַּחֲשִׁידָה (פְּתַבְרִיד מוֹהֲרֵינ"ת
ז"ל)].

וְאֶצֶל שְׁקָלִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ל, טו):
 "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה".

כִּי "שְׁלִישׁ שֶׁבְּפָרְקֵמֵיָא" - הוּא כְּנֶגֶד
 הַעֲשִׂירוֹת שֶׁנִּזְכָּר אֶצֶל סְדוּם וְכוּ'.

וְ"שְׁלִישׁ שֶׁבְּקָרְקַע" - הוּא כְּנֶגֶד
 הַעֲשִׂירוֹת שֶׁנִּזְכָּר אֶצֶל רַחֵל
 וְלֵאמֹר וְכוּ'.

וְ"שְׁלִישׁ בִּידוֹ" - הוּא כְּנֶגֶד הַעֲשִׂירוֹת
 שֶׁאֶצֶל שְׁקָלִים, שֶׁנֶּאֱמַר שָׁם
 (שָׁם): "לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם" - בְּחֵינֵת (אִיּוֹב
 יב, י): "אֲשֶׁר בִּידוֹ נָפֵשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בָּשָׂר
 אִישׁ".

לקוטי הלכות - פְּרִשְׁת שְׁקָלִים

ז.

(לקוטי-הלכות, השַׁבְּמַת-הַבְּקָר א, יב - עַל-פִּי
 לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן ח"א רפב, 'אַזְמָרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי')
 פְּרִשְׁת שְׁקָלִים, הוּא בְּחֵינֵת 'צְדָקָה' -
 בְּחֵינֵת "חֶסֶד
 לְאַבְרָהָם" (מִיכָה ג, כ), שֶׁעָשָׂה צְדָקָה וְחֶסֶד עִם
 כָּל הָעוֹלָם - שֶׁעַל-יְדֵיֶזְהָ יְכוּלִין לְמָצֵא
 הַנְּקֻדוֹת-טוֹבוֹת'.

[כִּי הָיָה "מִטָּה כְּלָפֵי חֶסֶד", וּמָצֵא נְקֻדַּת-טוֹבָה בְּכָל-אֶחָד,
 וְעַל-יְדֵיֶזְהָ קָרַב הַכָּל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ. אוֹת ד].

וְזֶה בְּחֵינֵת (יִשְׁעִיָּה מֵא, ב): "צְדָק יִקְרָאֵהוּ
 לְרִגְלוֹ" - שֶׁעַל-יְדֵי 'צְדָקָה', יְכוּלִין
 לְקַרֵּא אֶת ה'טוֹב' שֶׁנּוֹפֵל בַּמְּדֻרְגָּה
 הַתַּחְתּוֹנָה, בְּבְחֵינֵת 'רִגְלוֹ'.

וְזֶה בְּחֵינֵת: 'שְׁקָלִים' שֶׁל נְדָבַת הַמִּשְׁכָּן'
 - כִּי ה'מִשְׁכָּן' נִבְנָה מִבְּחֵינֵת ה'טוֹב'
 שֶׁנֶּתְלַקֵּט וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן אַחַר פְּרִשְׁת שְׁקָלִים, שֶׁהוּא
 בְּחֵינֵת 'הַתְּעוֹרְרוֹת הַטוֹב' כְּנֶל -

ד.

(חַיֵּי מוֹהֵר"ן תַּעֲד)

"כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת ל,
 יב) - זֶה בְּחֵינֵת 'מִשָּׂא'. "וְנָתַנּוּ אִישׁ
 כֶּפֶר" - זֶה בְּחֵינֵת 'מִתָּן'. הֵינּוּ: בְּחֵינֵת
 'מִשָּׂא-וּמִתָּן'.

"זֶה יִתְּנוּ כָּל הַעֹבֵר עַל הַפְּקָדִים, מִחֲצִית
 הַשְּׁקָל בַּשְּׁקָל הַקֹּדֶשׁ" (שְׁמוֹת ל, יג)

ה.

(סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, צְדָקָה ח"ב יט)

עַל-יְדֵי 'נְתִינַת שְׁקָלִים' - נֶצוּל מֵיֶצֶר-
 הָרַע.

"הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְגו', לְכַפֵּר עַל נַפְשֵׁיכֶם"
 (שְׁמוֹת ל, טו)

ו.

(ח"א ס, ד)

"לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ
 בְּפָרְקֵמֵיָא, וּשְׁלִישׁ בְּקָרְקַע,
 וּשְׁלִישׁ בִּידוֹ" (בְּבֹא-מִצְיָא מֵב.).

וְ"שְׁלֹשָׁה חֻלְקִים' אֵלוּ שֵׁישׁ בַּעֲשִׂירוֹת' -
 הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה
 פְּעָמִים 'עֲשִׂירוֹת' שֶׁנִּזְכָּר בַּתּוֹרָה. כִּי בְּכָל
 הַתּוֹרָה בְּלֹא לֹא נִזְכָּר עֲשִׂירוֹת, כִּי-אִם 'שְׁלֹשׁ
 פְּעָמִים' אֵלוּ.

אֶצֶל 'סְדוּם', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית יד, כג):
 "וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הַעֲשִׂרְתִּי אֶת
 אַבְרָם".

וְאֶצֶל רַחֵל וְלֵאמֹר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם לֹא, טז):
 "כִּי כָּל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הֶצִּיל אֲלֵכֶם"
 וְכוּ'.

קורין 'פרשת זכור' - פי על-ידי-זוה מְכַנְיֵין
'עמלק'.

פי על-ידי-זוה שמוצאין ה'טוב' כנ"ל -
נכנע 'עמלק' שהוא תקף הסטרא-
אחרא, שמתגבר חסוֹשְׁלוֹם לְהַפִּיל ה'חלושי
כח' שבישראל, באלו אין להם תקנה עוד
חסוֹשְׁלוֹם.

ת.

(לקוטי-הלכות, ציצית, ח"ט - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תוכחה')

"כי תשא את ראש בני ישראל" וכו'
(שמות ל, יב). תמונה: מאחר שהמנין
מספן שיוכל לשלוט הנגף על-ידי-זוה, למה
צוה למנותם ושיתנו שקלים כפר נפשם,
לא ימנה אותם בלל?!

אף עקר המנין של ישראל - הוא בשביל:
להרבות ולהגדיל בחינת התפלה עד
אין קץ וחקר, על-ידי תוספת נפש על נפש
שנתוספין על-ידי המנין, שעל-ידי-זוה
מתרבין הבתים הקדושים בכל פעם בלי
שעור.

על-כן הזהירם למנותם על-ידי
ה'שקלים' דיקא, ולא ימנה אותם
כך בפשוטו, שלא יהיה בהם נגף ששולט
על-ידי המנין, כי ישראל עם קדוש' הם
'למעלה-מהמנין', כי הם נכללין כלם במקור
האחדות.

ועל-כן יש חשש: שהעובדי-פוכבים
יתגברו חסוֹשְׁלוֹם על-ידי הרבוי
שלהם, ויתגרו במנין של ישראל, ויקטרגו
עליהם על-ידי-זוה, עד שתוכל לשלוט הנגף
שהוא סטרא-דמוותא ששם אחיזתם.

על-כן צוה: שלא למנות את ישראל, כי
אם על-ידי ה'שקלים' כפר נפשם"

(שמות ל, יב), שצוה שיתנו בשביל 'הקמת
המשכן' שהוא 'בית התפלה'.

שכל הבתים המרבים מאד הנבנין על-ידי
תוספת נפשות ישראל, כלם כלולים
במשכן ובית-המקדש שכלול מכל בתי
התפלה.

ונעשה על-ידי המנין, תקון נפלא מאד,
עד שהסטרא-אחרא אינם יכולים
להתגרות ולקטרג ולהתגבר על ישראל
מחמת עצם רבויים שהם מרבים הרבה ממנין
ישראל בפשיטות.

פי עתה על-ידי ה'שקלים' שנתנו בשביל
המשכן שהוא 'בית-התפלה' - כל
הנפשות מתיחדין ונצטרפין יחד בבחינת
רבוי הצרופים, שכל מה שנתוסף נפש,
נתרבין הצרופים בלי שעור וכו'.

ואזי בודאי כל ה'שבעים עובדי-פוכבים',
מתבטלין בבטול גמור - כנגד רבוי
הבתים הנעשין על-ידי נפשות ישראל
שמצטרפין בצרופים הנ"ל, על-ידי
השקלים שנתנו בשביל תקון בתי התפלה
כנ"ל.

ועל-כן אין להם שום כח לקטרג - כי כל
רבויים של העובדי-פוכבים
נחשבים כאין וכאפס, נגד עצם רבוי הבתים
של ישראל הנ"ל וכו', שכל מה שמתרבין -
מתיחדין ומצטרפין בצרופים הרבה מאד
הנ"ל, ונכללין יותר ב'מקור האחדות', ששם
'מקור החיים', כמו שכתוב (תהלים לו, י), "כי
עמד מקור חיים".

ועל-ידי-זוה נצולין מ'סטרא-דמוותא',
בבחינת (שמות שם) "ולא
יהיה בהם נגף בפקוד אותם" - כי אין
הרבוי של העובדי-פוכבים יכול להתגבר על

מנין של ישראל שהוא מעט נגדם - כי על-ידי רבוי הצרופים הנ"ל שנעשין על-ידי השקלים שנתנו בשביל בתי התפלה וכו' כנ"ל, על-ידי-זה כל רבוי של העובדי פוכבים נתבטלין כאין וכאפס נגדם, וכנ"ל.

ועל-כן צריכין ליתן "מחצית השקל" דיקא (שם ל, יג), ולא 'שקל שלם' - להורות: שכל-אחד צריך לחברו להצטרף עמו בצרופים הנ"ל, כי 'בעצמו' הוא רק בחינת 'מחצית', ואין לו 'שלמות פי-אם על-ידי שצטרף לחברו, שעל-ידי-זה נעשין רבוי הצרופים הנ"ל וכו'.

גם "מחצית-השקל" הוא 'עשרה גרה', כי "עשרים גרה השקל" (שם), כי "אין קדשה פחותה מעשרה" (תקוני-זהר כה), וכל אחד מישראל כלול מ"עשר-קדשות שבארץ-ישראל" (כלים פ"א מ"ו), שהם בחינת: "אין עדה פחותה מעשרה" (ברכות כא: מגלה כג: סנהדרין ע"ד), שעל-כן: "אין אומרים דבר שבקדשה בפחות מעשרה" (שם), כי ה'קדשה' היא תמיד בבחינת 'עשרה', כידוע.

ועל-ידי-זה עקר בחינת קדשת הצרופים הקדושים הנ"ל - כי עקר התחלת הצרופים של בתי התפלה, צריך להתחיל לפחות מעשרה, כדי שיוכלו לומר דבר שבקדשה, כי "אפל בי עשרה שכינתא שריא" (סנהדרין לט.).

ואחר-כך כשנתוסף עוד נפש אחת, וכל נפש כלול מעשר, אזי נכלל עשר בעשר ועשר בעשר, ועל-ידי-זה נעשין עצם רבוי הצרופים הנ"ל, כי כל פח הצרופה לצרף הנפשות שמתפללין בכונה לצרפם בצרופים הנ"ל - הוא על-ידי פח ה'עשר-

קדשות, שמשם נמשכין כל הצרופים הקדושים.

וזהו בחינת "מחצית השקל", שהוא 'עשרה גרה', וצריכין תמיד לצרפו לחברו כנ"ל, ונעשה בחינת: "עשרים גרה השקל", שהם בבחינת "עשרה עשרה הכף" (במדבר ז, פו), כמובא בספרי-קבלה (זהר פנחס רנח): "שהם עשרה קדשות מתתא לעילא, ועשרה מעילא לתתא" - שעל-ידי כל הקדשות האלו, מתיחדין ומצטרפין נפשות ישראל בצרופים הרבים הנ"ל.

וכל-זה נמשך בכח הבעל-בכ הגדול שמתפלל תפלה בבחינת דין, שהוא בבחינה אחת עם התפלה של רבוי הנפשות וכו' הנ"ל.

וזה מרמז בסוד בתבת 'גרה', שהוא בגימטריא 'יצחק', שהוא בגימטריא 'פינחס', כמובא (זהר פנחס רלז:).

כי 'יצחק' הוא בחינת 'גבורות', שהוא בחינת ה'תפלה בבחינת דין, שעקרה נעשה ב'ראשי-השנה', שהוא בחינת "פחד יצחק" (בראשית לא, מב), כמו שכתוב שם בהתורה.

וזה בעצמו בחינת 'פנחס' - כי עקר ה'תפלה בבחינת דין הוא בבחינת 'פנחס', בחינת 'ויעמד פינחס ויפלל' (תהלים קו, ל), כמו שכתוב שם בהתורה.

וזה בחינת מה שאמרו רז"ל (מגלה יג:): "שעל-ידי השקלים, מפילין המן-עמלק, כי כבר קדמו שקליהם לשקליה" - כי עקר 'מפלת המן-עמלק', הוא על-ידי ה'תפלה בבחינת דין, שהוא בחינת התפלה הנ"ל של רבוי נפשות, שהוא בחינת 'תקון השקלים'.

כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב שֵׁם בְּהַתּוֹרָה: "שְׁעַל־יָדַי הַמָּטָה עוֹז, בְּחִינַת קְרִיעַת יַם־סוּף, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין, עַל־יָדַי זֶה הָיָה מְלַחֶמֶת־עִמָּלֶק", עַיֵן־שָׁם.

כִּי כָּל הַתְּגַבְרוֹת 'עִמָּלֶק' הָיָה: לְגַרֵּשׁ וּלְרַחֵק חֲסִי־שָׁלוֹם מִהַקְּבוּץ־הַקְּדוֹשׁ, אֵת הַנִּפְשׁוֹת הַחֲלוּשׁוֹת שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הַכְּנָעָתוֹ וּמִפְּלֹתוֹ הָיָה: עַל־יָדַי הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין - שְׁעַל־יָדַי זֶה מוֹצִיאֵן הַנִּפְשׁוֹת מִהַסְטֵרָא־אֲחָרָא, וּמוֹסִיפִין אוֹתָם עַל הַקְּבוּץ־הַקְּדוֹשׁ וְכוּ' כִּנ"ל, שֶׁכְּלִי־זֶה הוּא בְּחִינַת 'שְׁקָלִים' כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן הָיָה מִפְּלֹתוֹ עַל־יָדַי 'הַשְּׁקָלִים', וְכִנ"ל.

ט.

(לקוטי־הַלְכוֹת, תַּפְּלִין ו, כד - על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב עב, ח'יים נִצְחִיִּים)

זֶה בְּחִינַת 'פֶּרֶשֶׁת שְׁקָלִים' שֶׁקוֹרִין סָמוּךְ לְפוֹרִים. וְעַל־יָדַי־זֶה הָיָה הַכְּנָעָת 'הַמֶּן־עִמָּלֶק' יַמַּח־שָׁמוֹ, כִּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (מַגִּלָּה יג): "רָשָׁע, כְּבָר קָדְמוֹ שְׁקָלִיהֶם לְשְׁקָלִיךָ" וְכוּ'.

כִּי 'שְׁקָלִים' הֵם בְּחִינַת 'צְדָקָה', שֶׁנִּצְטוּוּ בְּמַחֲרַת יוֹם־הַפְּפוֹרִים, לְתַן לְצַרְךָ הַמְּשָׁכָן שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲיָן, בְּחִינַת (שְׁמוֹת לא, ג): "וְאִמְלֵא אֶתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחֻכְמָה וְכוּ' וּבְכָל מְלֶאכֶה וְכוּ'", כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב שֵׁם בְּהַתּוֹרָה.

כִּי 'צְדָקָה' נְדַבַּת לֵב, הוּא בְּחִינַת 'אור־הַפָּנִים', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים יז, טז): "אֲנִי בְּצַדִּיק אֶחֱזָה פָּנֶיךָ".

וְעַל־כֵּן בְּשֶׁבֶת פֶּרֶשֶׁת שְׁקָלִים מְבַקְשִׁין הַרְבֵּה עַל 'אור־הַפָּנִים' (מוֹסָף

לְפֶרֶשֶׁת שְׁקָלִים): "אור פָּנֶיךָ עָלֵינוּ אֲדוֹן נִשְׂא וְכוּ'" - כִּי עַקֵּר הַשְּׁקָלִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'צְדָקָה' לְבַנֵּן הַמְּשָׁכָן - הוּא לְהַמְשִׁיךְ 'אור־הַפָּנִים', שְׁעַל־יָדַי־זֶה הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲיָן, בְּחִינַת 'בְּנֵן הַמְּשָׁכָן וְהַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ'.

וְעַל־כֵּן עַקֵּר 'אור־הַפָּנִים' הָיָה מֵאִיר בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, אֲשֶׁר בְּשִׁבְלִי־זֶה נִצְטוּיֵנו לְעֹלוֹת לְשֵׁם לְרַגֵּל, כְּדִי לְקַבֵּל 'אור־הַפָּנִים', כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים טז, טז): "שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֵת פָּנַי ה' אֲלֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה'".

נִמְצָא: שְׁעַל־יָדַי 'שְׁקָלִים' - נִמְשָׁךְ בְּחִינַת 'אור־הַפָּנִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְּתַבְּלוֹת פָּנֵי הַצַּדִּיק, שְׁעַל־יָדַי־זֶה מְתַנוּצָצִין הַמַּחֲיָן, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּנֵן הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' - עַד שֶׁזוֹכִין לְבְּחִינַת 'תְּחִיַּת־הַפּוֹתִים' שֶׁהוּא 'עֲנוּה־אֲמִתִּיּוֹת' שֶׁהוּא עַקֵּר הַחַיִּים שֶׁל כָּל הָאֲבָרִים וְכוּ' כִּנ"ל.

וְעַל־כֵּן נִקְרָאִים 'שְׁקָלִים' - כִּי יֵשׁ בָּזֶה 'מְשָׁקֶל גְּדוּלִי' - כִּי צְרִיכִין לְהִיּוֹת עֲנִיוּ בְּתַכְלִית הָעֲנוּהָ, לְהִיּוֹת 'אֵין' מִמֶּשׁ בְּלִי שׁוֹם טְעוֹת וּפְגִימָה כָּלֵל. וְאִם־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה חֶזֶק וְאִמִּיץ מֵאֵד, וְלִבְלִי לְהִנִּיחַ לְהַפִּיל עֲצָמוֹ בְּשׁוֹם דְּבַר וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל, יג) "מַחְצִית הַשְּׁקָל תְּרוּמָה לַה'" - כִּי הוּא בְּבְחִינַת 'מַחְצִית הַשְּׁקָל', כִּי הוּא 'מְשָׁקֶל גְּדוּלִי' - כִּמוֹ הַמְּשָׁקֶל שֶׁעוֹמֵד בְּמַחְצִיתוֹ וּבְאִמְצָע, שְׂאִין יְכוּלִין לְהַכְרִיעַ לְכָאן וּלְכָאן.

וְעַל־כֵּן בְּאֲמַת נִתְקַשָּׁה מִשָּׁה עַל הַשְּׁקָלִים - עַד שְׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (שְׁמוֹת ל, יג): "זֶה יִתְּנוּ", כִּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י.

כי היה קשה לו מאד: איך יכולין לזכות את כל ישראל לבא לזה, להיות ענוים באמת בתכלית, ואף-על-פי-כן יהיה כל אחד חזק ואמיץ מאד בעזות-דקדושה' פראוי וכנ"ל.

וזוה בחינת מה שנצטוו בשקלים (שם ל טו): "העשיר לא ירבה ויהדל לא ימעיט" - דהינו בחינת הנ"ל: שיזהר כל אחד שלא יבא לידי גאות, הוא רבוי וגדלות, בחינת: "העשיר לא ירבה".

וכן להפך: שלא יבא לידי ענוה פסולה, שהוא בחינת 'מחיד-דקטנות' ממש, שזהו בחינת: "ויהדל לא ימעיט" - כי מחמת גדל עניותו בא לידי ענוה-פסולה' שהוא נבזה ועצל' חסו-שלום, במקום שאין צריכין להקטין עצמו.

אבל על-ידי שהעשיר משפיע לו נדבת לבו ומחיה אותו - מגביה את העני, ומרים אותו מבחינת 'מחיד-דקטנות', שהיא ענוה-פסולה'.

וכן העשיר, שמגדל עשירותו היה יכול לבא לידי גאות גמור - אבל על-ידי שמחסר ממונו ונותן צדקה לעני - משפיל עצמו וממעט גסותו.

ועל-ידי-זה נתתקנין שניהם - בחינת הענוה' והגדלות' - שיהיו שניהם נכללים בקדושה.

וזוה בחינת מצות שקלים' שהוא צדקה' כנ"ל - שעקר המצוה, לזכות על-ידי זה לבחינת: "העשיר לא ירבה, ויהדל לא ימעיט".

ש"העשיר לא ירבה" - הינו: שלא יבא לידי גאות, בחינת רבוי'.

"ויהדל לא ימעיט" - שלא יבא לידי 'מחיד-דקטנות'.

וזוה שנאמר בשקלים (שם ל יב): "ולא יהיה בהם נגף" - על-ידי המנין, בחינת רבוי', שממש 'אחיזת הגאות', שממש עקר 'סטרא-דמותא', הפך ה'חיים-נצחיים'.

אבל על-ידי מצות שקלים, הוא בחינת ענוה אמתיית' - על-ידי-זה יכולין למנות את ישראל, "ולא יהיה בהם נגף" - על-ידי המנין' שהוא בחינת רבוי' - כי אדרבא: על-ידי רבוי המנין, זוכין לענוה יתרה' יותר ויותר, בבחינת (מגלה לא): "במקום גדלתו, שם אתה מוצא ענותנותו".

וזוה בחינת מצות שקלים' - שהוא בעת שרוצין למנות את ישראל, שלא יתעורר על-ידי המנין, בחינת ה'נגף' שהוא 'סטרא-דמותא' שנאחז ב'רבוי' ו'גאות' - רק אדרבא: על-ידי המנין, יזכו לנשיאת ראש', בחינת (שם): "כי תשא את ראש בני ישראל" - הינו: 'התנוצצות-המחין', שהוא בחינת ענוה אמתיית', שהוא עקר ה'חיים', בחינת 'תחית-המתים'.

שפלי-זה זוכין על-ידי השקלים, שהם בחינת 'צדקה' - שעל-ידי-זה זוכין ל'אורי-הפנים', שהוא 'התנוצצות-המחין', שעל-ידי-זה זוכין לענוה אמתיית בשלמות' וכו'.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הרי"ח ז, כה)

בשביל-זה אנו מתחילין עכשו מקריאת פרשת שקלים' - כי עכשו ההתחלה של הגאולה ותקון כל העולמות הוא מפורים, כמו שמוכן מרמזי דבוריו

הקדושים של רבנו ז"ל, בעת שאמר התורה בלקוטי־תנ"ך סימן ע"ד.

שאמר אז: "כי מתחלה היו כל ההתחלות מפסח, שהוא יציאת מצרים. ועבשו וכו'". ופסק באמצע ולא סים דבריו.

ומתוך דבריו הבנתי: שעבשו ההתחלה מפורים, שהוא 'מחית עמלק', שהיא עקר הגאולה של משיח, כי (במדבר כד, כ) "ראשית גוים עמלק" ו"מלחמה לה' בעמלק מדר דר" (שמות יז, טז) עד דורו של משיח, כמו שאמרו רז"ל (תנחומא פי תצא יא), וכו'.

נמצא: שעבשו ההתחלה של הקדשה שאנו צריכין להמשיך עלינו, הוא מפורים. והתחלת הגם והשמחה של פורים, אנו מתחילין מפרשת שקלים, כי "באחד באדר משמיעין על השקלים" (שקלים פ"א מ"א מגלה יג).

כי עקר הגם של פורים' היה, על־ידי השקלים שנותנין ישראל, כמו שאמרו רז"ל (שם) על פסוק (אסתר ג, ט): "ועשרת אלפים כפר כסף אשקל" - "שהמן ימח־שמו, רצה לבטל הכח של השקלים חס־ושלום. ואמר הקדוש־ברוך־הוא: וישע, כבר קדמו שקליהם לשקליך" וכו'.

כי 'המן־עמלק' הוא עקר ז'המת־הנחש' שנמשך על־ידי חטא "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), כמו שאמרו רז"ל (חלין קלט:): "המן מן התורה מנין? שנאמר (שם ג, יא): 'המן העץ' וכו'.

ועקר 'ז'המת־הנחש' הוא 'בלבול־המדמה', שמשם כל העבודה־זרה והכפירות, שהוא בחינת 'המן־עמלק', שהיה כופר גדול, ו"עשה עצמו עבודה־זרה" (מגלה

(י). על־כך עקר הכנעתו, על־ידי 'שקלי ישראל', שהם בחינת 'ברור־המדמה'.

ועל־כך עבשו מתחילין מפרשת שקלים, שהוא ההתחלה של פורים, שמשם מתחילין לכנס בפסח, כי על־ידי פורים יכולין להיות גזרין מחמץ בפסח.

וז'ה שאמרו רז"ל (סנהדרין יב): "ביום פורים מתחילין לשאל ולדרש בהלכות הפסח", כמבאר בשלחן־ערנד (ארח־חיים תכט, א): לענין "שואלין ודורשין בהלכות פסח שלשים יום קדם" וכו', "ומתחילין ביום הפורים בעצמו" (באר־היטב, ס"ק ב; חקיעקב).

כי על־ידי 'פורים' נכנסין ל'פסח' כנ"ל. וכל עקר התכלית של 'פסח ויציאת־מצרים', הכל בשביל 'קבלת־התורה', כדי לזכות ל'רוח־נבואה' כדי לברר ה'מדמה', שעל־ידי־ז'ה עקר ה'אמונה', 'אמונת חדוש־העולם', שז'ה עקר הכל כנ"ל.

ועל־כך בשמגיעין ל'שבועות' שהוא 'קבלת־התורה', קורין 'פרשת במדבר', שמדבר מ'מספר בני ישראל' שהיה על־ידי ה'שקלים', שהוא בחינת 'ברור־המדמה'.

נמצא: שההתחלה והסוף אחד, כי ההתחלה מ'פרשת שקלים', והכל בשביל לברר המדמה, שעל־ידי־ז'ה עקר הכנעת המן־עמלק כנ"ל, שעל־ידי־ז'ה זוכין לקבלת התורה בשבועות כנ"ל. ועל־כך גם בשמגיעין אל הגמר לקבל את התורה בשבועות, קורין פרשת 'במדבר' כנ"ל. ונעוץ סופו בתחלתו ותחלתו בסופו, כי הכל אחד, וכנ"ל.

יא.

(לקוטי הלכות, ענין ארבע פרשיות א-ב-ג)

מלכות הרשעה, שהוא פגם-הברית, שהוא מלכות עמלק, שהוא זממת-הנחש - היא פנגד מלכות-דקדשה, וכרוך תמיד אחר מלכות-דקדשה לנכ משם. ועקר יניקתם מבחינת רגלין, בבחינת (משלי ה, ה): "רגליה ירדות מות" וכו' - כי פגם-הברית הוא סטרא-דמוזתא.

וה'ארבע פרשיות' - הם בחינת 'תקון-הברית, שעל-ידי-זה נתתקן בחינת ה'מלכות'. (עין-שם עוד בפנים בענין כלליות הארבע פרשיות).

פרשת שקלים' - הוא להזהיר על נתינת השקלים, דהינו צדקה, שהיא עקר תקון-הברית, ושלמות ומלוי מלכות-דקדשה, בבחינת (משלי י, ב): "צדקה תציל ממות".

וזה בחינת (שמות ל, טו): "לכפר על נפשתיכם", שכתוב בשקלים, הינו: לכפר ולתקן בחינת ה'מלכות, שהוא בחינת נפש'.

ובפרט ה'צדקה של השקלים, שהיא בשביל מעשה המשפן והקרננות - שכל-זה הוא בבחינת תקון-הברית ותקון ה'עגל' שהוא פגם-הברית, (פמוזא לעיל בהלכות יום-הכפורים הלכה א: כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין סג): "לא עבדו ישראל עבודה-זרה, אלא כדי להתיר להם עריות בפרהסיא").

וזה ששמענו מרבנו ז"ל: "שזמן נתינת הצדקה של ארץ-ישראל, הוא בחדש אדר".

כי אז הוא זמן נתינת הצדקה - כדי להכניע בחינת המן-עמלק, שהוא כרוך אחר רגלי הקדשה, שהוא בחינת אדר, שהוא סוף השנה (עין בפנים). וכן אמרו רז"ל (שקלים פ"א מ"א): "באחד באדר משמיעין על השקלים" כנ"ל. ובפרט צדקה ארץ-ישראל, שעל-ידיה נכללין ביותר ב'מלכות-דקדשה' וכו'.

ועל-כן רצה המן לבטל צדקות ישראל, כמו שכתוב (אסתר ג, ט): "ועשרת אלפים כפר כסף אשקל על גנזי המלך" - "כדי לבטל פח השקלים", פמוזא (מגלה יג).

מאחר שידע: שעקר הכנעתו, שהוא אבי אבות הטמאה, פגם-הברית - הוא ה'צדקה, כנ"ל - על-כן רצה לבטל ה'צדקה, על-ידי השפעתו למקומות אחרים.

אבל השם-יתברך הפר עצתו וקלקל מחשבתו, אדרבא: נתן פח ב'צדקה של ישראל' - להכניע אותו, ולבטל פח של "עשרת אלפים כפר כסף", כמו שאמרו רז"ל (מגלה יג): "כבר הקדימו שקליהם לשקליך".

וכל-זה נעשה על-ידי הפח של מרדכי, שהוא פנגד המן שבקלפה, ומרדכי פנגדו ממש בקדשה.

כי "מרדכי, הוא זקן שבקדשה, בחינת עתיק יומין", פמוזא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (ח"א ס), ויש לו פח להכניע ולשבר קלפת המן-עמלק הנ"ל, ולזכות את ישראל ל'תקון-הברית, אמן.

יב.

(לקוטי-הלכות, פורים ה, ב"ג - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול')

ה'אמות' בכלל, הם בבחינת 'רע-עין' -
שעיניהם רעה בישראל תמיד,
כי הם עי"ן [שבעים] אמות, כי שרשם מבחינת
'רע עי"ן'. ו'עמלק' הוא 'פללות הרע-עין',
כי הוא 'פללות העי"ן אמות'.

ו'המן' היה מ'זרע עמלק' שהוא
'פלליות הרע-עין' - ועל-כן
התגבר ב'עין-רעה' מאד, על מרדכי ועל כל
ישראל, עד שרצה להעבירם לגמרי חס-
ושלום.

ועל-כן רצה לבטל 'פח השקלים' של
ישראל, כמו שכתוב (אסתר ג, ט):
"ועשרת אלפים כפר כסף אשקל", כמו
שאמרו רז"ל (מגלה יג): והשם-יתברך אמר:
"רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך"
(שם).

כי 'השקלים' היו, כדי שלא תשלט
בהם עין-הרע על המנין, כמו שפרש
רש"י (שמות ל, יב), והוא רצה להתגבר ברע-
עין, ועל-כן רצה לבטל פח השקלים חס-
ושלום.

כי 'השקלים' זה בחינת 'צדקה', ו'צדקה'
זה בחינת 'טוב-עין', בבחינת (משלי כב,
ט): "טוב-עין הוא יברך, כי נתן מלחמו
לדל".

כי עקר ה'צדקה' הוא להיות 'טוב-עין',
לתן להעני ב'עין-יפה' ב'עין-טוב', כמו
שכתוב (דברים טו, ט): "פן יהיה דבר עם לבבך
בליעל ורעה עינך באחיו האביון וכו', פתח
תפתח את ידך לו" וכו'.

נמצא: ש'צדקה' היא בחינת 'טוב-עין',
הפך ה'רע-עין'. וזה בחינת
'שקלים', שהם בחינת 'צדקה'.

יג.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ד, וז - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"א לז, 'דרשוה' ועזו')

עקר תקון ועליות ה'נפש' - הוא על-ידי
'תענית', כמבאר בהתורה הנ"ל (ח"א
לז).

וזהו בחינת 'שקלים', "שנצטוו בשביל
לכפר על עון העגל" (רש"י שמות ל, טז;
ירושלמי שקלים פ"ב ה"ג; תנחומא תשא י), שכולל
כל החטאים, כי "אז חזרה הזהמא" וכו' (זהר
בראשית נב:) - "ונצטוו אחר יום הכפורים לתן
שקלים לכפרה" (רש"י שם), כמו שכתוב
(שמות ל, טז): "לכפר על נפשתיכם".

זה בחינת (ברכות ו): "אגרא דתעניתא
צדקתא" - שעקר ה'תענית', היא
ה'צדקה של ארץ-ישראל', שעל-ידי-זה
מעלין ה'נפש' ומכניעין ה'גוף' וכו', כמבאר
בהתורה הנ"ל.

ועל-כן "אחר יום-הכפורים, שהוא יום
תענית הקדוש - נצטוו על
השקלים" (רש"י שם), שהם 'נדבת לב', בחינת
'צדקה', בחינת "אגרא דתעניתא צדקתא".

והכל כדי לתקן 'חטא העגל' שכולל כל
החטאים - כדי להכניע ה'חמר'
וה'גוף', ולתקן ולהעלות את ה'נפש',
בחינת: "לכפר על נפשתיכם", "על
נפשתיכם" דיקא.

כי 'השקלים', הם בחינת 'צדקה של
ארץ-ישראל', שהוא בחינת "הכל פה
שאין בו חטא של תינוקות של בית רבן"

(שבת קיט:) - שעקר 'התעלות הנפש' הוא על- ידי-זה, כנ"ל וכו'.

יד.

(לקוטי-הלכות, חקות-העבו"ם ב, הו"ז-ח"ט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

זה בחינת 'שקלים', שעל-ידי-זה היה עקר ה'נס של פורים', כמו שאמרו רז"ל (מגלה יג:): "רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליד".

על-כן על-ידי ה'צדקה' של ה'שקלים' בשביל ה'משכן', שהוא בחינת 'קדשת ארץ-ישראל', בחינת ה'בל-פיהם של תינוקות' - זוכין להכניע ה'חמר' וה'גוף', ולהעלות ה'נפש' כנ"ל, שהוא 'תקון כל החטאים' כנ"ל - כי כל החטאים נמשכין מ'זהמת-הגוף' שחזרה על-ידי 'עון העגל', כידוע (זהר בראשית נב:).

ועל-כן "באחד באדר משמיעין על השקליון" (שקלים פ"א מ"א מגלה יג:) - כי עקר קנאת המן-עמלק על ישראל היה בשביל-זה, על ש'ישראל הם מרחיקין עצמן בכל הדברים מהנהגותיהם ומדרכיהם.

ועל-כן עקר 'הכנעת המן-עמלק' היה על-ידי ה'שקלים', כמו שאמרו רז"ל (מגלה יג:): "רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליד" - כי "עמלק - הוא הסטרא-אחרא" (זהר תצא רפא:), שמתגברת מאד בכל יום ויום מחדש, וכן בכל דור ודור מחדש.

ועל-כן אמר (אסתר ג, ח): "ודתיהם שונות מכל עם" - כי על-זה הקפיד ונתקנא ביותר, על שהם מתפוננין לשונות עצמם בכל הדברים, להתרחק ממנהגיהם תמיד.

כפי ה'ברורים' שצריכין לברר בכל יום ובכל דור מחדש - כמו-כן "את זה לעמת זה" (קהלת ז, יד) מתגבר 'עמלק' בכל יום ובכל דור מחדש.

ועל-כן אמר (שם ד, ט): "ועשרת אלפים וגו' אשקל" - כי רצה לבטל חס-ושלום 'פח השקלים' של ישראל, שהם בחינת 'התגלות הגנין' הכלולין ב"כסף וזהב".

ועל-כן עקר 'הכנעת המן-עמלק' הוא על-ידי 'תענית', שעל-כן "גזרה אסתר תעניות" (אסתר ד, טז; ט, לא) - לידע ולהודיע: שעקר 'הכנעת המן-עמלק' שהוא ה'סטרא-אחרא' בכל דור ודור, הוא על-ידי ה'תענית'.

ועל-כן הקדים השם-יתברך רפואה למכה, והקדים שקלינו לשקליו, וצוה עלינו לתת באחד באדר שקלים, שהם בחינת 'צדקה', שעל-ידי-זה נתגליון ה'גנין-עליון' שיש ב"כסף וזהב" כנ"ל, שעל-ידי-זה עקר הכנעת ה'מדמה' והקלפות, שהם בחינת 'המן-עמלק'.

ועל-כן היה עקר 'הכנעת המן-עמלק', על-ידי ה'שקלים' - כי עקר ה'תענית' הוא ה'צדקה', בחינת "אגרא דתעניתא צדקתא", וכנ"ל, שזהו בחינת 'שקלים' כנ"ל.

וזה בחינת (שמות ל, יג): "מחצית השקל תרומה לה" - כי בחינת ה'מדמה', הוא בחינת "עץ הדעת" (בראשית ב, ט"ז), בחינת 'נעה', שהוא עקר ה'מתקלא'

וה'נפיון', בחינת "מחצית", שהאדם עומד בו על ה'משקל' וה'נפיון', מחציתו מכריעו לכאן, ומחציתו לכאן, בדרך ה'משקל' - פי הוא מערב "טוב ורע" (שם). וזה: "מחצית השקל" - "מחצית השקל" דיקא.

וצריך כל אחד להכריע ה'משקל' לטוב, להגביה ה'מדמה' להשם-יתברך, בחינת "מחצית השקל תרומה לה"."

וזה נעשה על-ידי נתינת "מחצית השקל" על 'קרבנות הצבור' ועל 'נדבת המשפן', שזה בחינת 'צדקה', שעל-ידי זה נתגליון ה'גונין' בנ"ל - שעל-ידי זה נכנע ה'מדמה' ואזי נופל ה'רע' שבו וה'טוב' נכלל ב'קדשה'.

ועל-כן היו לוקחין ה'שקלים' על 'קרבנות הצבור' ועל 'נדבת המשפן' - פי 'קרבנות' הם בחינת 'שבירת הדמיון', כמו שפרש רבנו ז"ל במאמר הנ"ל על פסוק (תהלים נא, יט): "זבחי אלקים רוח נשברה".

וזה בחינת 'נדבת המשפן', זה בחינת 'התגלות-הגונין', פי כל ה'גונין'-עלאין' היו כלולין ב'משפן' - בחינת (שמות כה, א): "פסח וזהב ותכלת וארזמן" וכו'.

וזה בחינת (שמות ל, יב): "פי תשא את ראש בני ישראל" - "פי תשא" דיקא, בחינת 'נשיאת ראש', דהינו: כשעולין מדרגא לדרגא ורוצין לנשא את ישראל שיעלו מדרגא לדרגא - אזי "ונתנו איש כפר נפשו" - הינו 'צדקה' - שעל-ידי זה מכניעין ה'מניעות' שבכל דרגא שהם באין על-ידי ה'מדמה', בנ"ל.

ואז "ולא יהיה בהם נגף" וכו' - שעל-ידי זה שנתגליון ה'גונין' על-ידי

ה'שקלים', מכניעין ה'מדמה' וה'קלפות' שהם 'סטרא-דמותא', וזוכין ל'שכל'-דקדשה, שהוא בחינת 'חיים' וכו'.

ועל-כן היתה עקר ה'מצוה של שקלים', בעת שהיו מונין את ישראל - פי ה'מנין של ישראל' הוא בחינת 'נשיאת ראש', בחינת 'עלית מדרגא לדרגא' הנאמר במאמר הנ"ל.

פי כשעולין מדרגא לדרגא, אזי כל אחד ואחד מרים את חברו, פי פנימיות התחתון עולה לעליון, וכן פנימיות העליון עולה למעלה יותר, וכן למעלה למעלה, כמבאר שם היטב, עין-שם. וכמו שאמר רבנו ז"ל אז בפרוש: שזה בחינת 'הרמה' (בלשון אשכנז: 'הייבן') מה שאחד מרים את חברו וכו'.

וכשמונין את ישראל, אזי בוללין ומרימין ומנשאין ומקשרין אחד לחברו וחברו. פי זה עקר בחינת ה'מנין': לקשרם ולחברם זה בזה, שיעלה כל אחד למדרגת חברו, וחברו יעלה יותר, וכן למעלה מעלה, כדי שיכללו זה בזה, כדי שתשרה עליהם שכינה.

ועל-כן נקרא ה'מנין': 'נשיאת ראש', כמו שכתוב (שמות ל, יב): "פי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם" - פי על-ידי ה'מנין', מנשאין ראשם מדרגא ודרגא וכו', בנ"ל.

וזה בחינת (תענית כט, א): "משנכנס אדר מרבין בשמחה" - פי אז צריכין להכניע 'קלפת המן-עמלק' שהוא ה'מדמה' בנ"ל.

ועל-כן צריכין להרבות בשמחה - פי צריכין לשמח מאד במה שזכינו

להיות מזרע ישראל, ולא עשני גוי; ועל-ידי-
 זה מגלין ה'חן וההתפארות של ישראל,
 שהוא 'התגלות-הגונין', שהוא 'גדלת
 הבורא' - שעל-ידי-זה מכניעין ה'מדמה',
 וזוכין לעלות לכל המדרגות שבקדשה,
 אמן ואמן.

וכמבאר שם בסוף התורה הנ"ל (אות ה):
 "שעל-ידי שמחה ששמה בו
 יתברך ובצדיקיו וכו'" - על-ידי-זה מכניעין
 ה'מדמה' שמתפשט בכל דרגא, ועולין
 למדרגה הגבה וכו'". עין-שם.

טו.

(לקוטי-הלכות, סימני בהמה וחייה טהורה ד, א-ג - על-
 פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יז, ויהי הם מריקים שקיהם)

כל ה'קרבנות' שבבית-המקדש, הם
 בחינת 'צדקה', כי בלם באים ב'נדבת
 לב', שהוא בחינת 'צדקה', שהוא "רוח
 נדיבה" (תהלים נא, יד). וגם ה'בית-המקדש'
 בעצמו, בלו נבנה מ'נדרים-ונדבות' של
 ישראל.

ועל-כן על-ידי כל ה'קרבנות' שבבית-
 המקדש, נמשך בחינת 'אויר הנח
 והזד', שנמשך על-ידי ה'צדקה' וכו'.

וזה בחינת מה שאמרו רז"ל (מגלה יג) על
 פסוק (אסתר ג ט): "ועשרת אלפים
 כפר כסף" - שמפלת המן היה, על-ידי
 השקלים שנותנין ישראל, כמו שאמרו
 שם: "רשע, כפר קדמו שקליהם
 לשקליה" - כי ה'שקלים' הם 'נדיבות לב',
 בחינת 'צדקה'.

וזה שרמז התנא בלשונו-הקדוש (שקלים
 פ"א מ"א): "באחד באדר משמיעין על
 השקלים", "משמיעין" דיקא. כי על-ידי
 ה'שקלים' שהם בחינת 'צדקה' - על-ידי-זה

משמיעין למרחקים, את 'דבורי האמונה
 הקדושה', שהם בחינת 'דבורי מרדכי',
 בבחינת "וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי"
 [המבאר שם בהתורה] - שעל-ידי-זה עקר
 'מפלת המן-עמלק', שהוא 'זהמת-הנחש'
 שנאחז בה'טוב'.

כי על-ידי ה'שקלים' בחינת 'צדקה' -
 על-ידי-זה נעשה 'אויר הנח והזד', עד
 שמשמיעין להטוב את מעלתו, שעל-ידי-
 זה יוצא מהם ושב בתשובה, שעל-ידי-זה
 נופל ונתבטל 'זהמת המן-עמלק' ומעבירין
 אותו מן העולם.

טז.

(לקוטי-הלכות, בכור בהמה טהורה ד, ו-כג - על-פי לקוטי-
 מוהר"ן ח"א קפה, 'כד ישראל אשתלימו בעובדיהו')

אנו מקדימין עתה להמשיך עלינו 'יראה
 עלאה דעלאה' וכו' הזאת, בארבע
 פרשיות ופורים שמקדימין אותם קדם
 פסח.

כי 'פורים וארבע פרשיות', הם 'הכנה
 לפסח', שהוא 'יצירת-מצרים', שעקרו
 היה בשביל לקבל את התורה וכו'.

כי 'פרשת שקלים' הם בשביל 'קרבנות'
 ו'הקמת המשכן', שכל-זה בחינת
 'יראה', כמו שכתוב (בראשית כח, יז): "מה נזרא
 המקום הזה"; וכל ה'קרבנות', כדי לעלות
 מ'בהמה' ל'אדם', שהוא בחינת 'דעת',
 בחינת 'יראה'.

וזה בחינת 'מאה אדנים' שנעשו
 מה'שקלים', "שהם בחינת מאה
 ברכות", כמובא (ריקאנטי, פרשת תולדות; פרוש
 ספרא-דצניעותא ב' להאריז"ל), בחינת כלל
 התפלות והברכות שכלולים ב'מאה

בְּרִכּוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'יְרָאָה', בְּחִינַת (מְשָׁלִי לֹא, ל): "יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל".

וְזֶה בְּחִינַת 'שְׁקָלִים', שְׁעַל-יָדָם עֵקֶר הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְגִלָּה יג): "רָשָׁע, כְּבֹר קִדְמוֹ שֶׁקְּלִיהֶם לְשֶׁקְּלִיךְ".

כִּי 'שְׁקָלִים' בְּחִינַת 'צְדָקָה', שֶׁבָּהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת ל, טו): "הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהִדֵּל לֹא יִמְעִיט".

בְּחִינַת "וְרֵשׁ לֹא שָׁמַע גְּעֵרָה" (מְשָׁלִי יג, ח), הַנֶּאֱמָר עַל ה'שְׁקָלִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַש"י שֶׁם (עַל מַחְצִית הַשְּׁקָלִי מְדַבֵּר, שֶׁהֵטִיל הַכֶּתוּב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְהַשּׁוּחַ בּוֹ דָּל וְעֹשִׂיר, שֶׁאִין הָרֵשׁ שׁוֹמֵעַ גְּעֵרָה וְכֹלְמָה מִן הַעֲשִׂיר, לֵאמֹר לוֹ 'חֲלָקִי גְדוֹל מִחֲלָקֶךָ בְּקִרְבָּנוֹת-צְבוּר') - הַיְנוּ: הַפֶּךָ ה'יְרָאוֹת-הַנְּפוּלוֹת' שֶׁהַעֲשִׂיר מִתְנַאֵה עַל הָעֲנִי וּמִפְחִידוֹ וְגוֹעֵר בּוֹ.

אָבֵל עַל-יָדֵי 'מִצּוֹת שְׁקָלִים' - מַעֲלִין וּמִתְקַנְיִן בְּחִינַת הָעֲנִיּוֹת, בְּחִינַת ה'יְרָאוֹת-הַנְּפוּלוֹת', בְּבְחִינַת: "וְרֵשׁ לֹא שָׁמַע גְּעֵרָה".

כִּי 'שְׁקָלִים' הֵם לְצַרְף הַמְשָׁפָן וְקִרְבָּנוֹת-צְבוּר, שְׁעַל-יָדָם עֵקֶר עֲלִיַת ה'יְרָאָה' לְשִׁרְשָׁה - כִּי בַּמְשָׁפָן וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ עֵקֶר ה'יְרָאָה', כְּנ"ל.

יז

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, הַלּוֹאָה ג, ח-ט - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כב, 'חֻתֶּם בְּתוֹךְ חֻתֶּם')

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'שְׁקָלִים' - "שִׁנְתַּקְשָׁה מֹשֶׁה בָּהֶם, עַד שֶׁהִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְטַבֵּעַ שֶׁל אֵשׁ וְאָמַר לוֹ (שְׁמוֹת ל, יג): זֶה יִתְנוּ' (בַּמְדַּבְּרֵי-רַבֵּה יב, יג).

וְלְכַאוּרָה הַדְּבָר תְּמוּדָה: בְּשִׁלְמָא 'קְדוּשָׁה-הַחֲדָשׁ' וּמַעֲשֵׂה מְנוּרָה' שִׁיךְ

לְהִתְקַשׁוֹת עֲלֵיהֶם - כִּי יֵשׁ בָּהֶם חֲכָמוֹת גְּדוֹלוֹת וְעִמְקוֹת, אָבֵל 'שְׁקָלִים' שֶׁצְּרִיכִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד לִתְנוּ "מַחְצִית הַשְּׁקָל" בְּכָל שָׁנָה - מַה קִּשּׁוּי הַבְּנָה שִׁיךְ כָּאן?

אָךְ בְּאַמְת: 'נְתִינַת שְׁקָלִים' לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן הָעֲזוֹת-דְּקַדְשָׁה'.

כִּי עֵקֶר הָעֲזוֹת' הוּא ב'מְמוֹן', בְּחִינַת (מְשָׁלִי יח, כג): "עֲשִׂיר יַעֲנֶה עֲזוֹת", בְּחִינַת (מְשָׁלִי י, טו): "הוֹן עֲשִׂיר קָרִית עֲזוֹ", וְיִשְׂרָאֵל בָּאוּ לְיַד 'חֲטָא הָעֵגֶל', שֶׁהוּא 'עֲזוֹת' גְּדוֹל מְאֹד, הָעֵקֶר הָיָה עַל-יַדֵי 'רַבּוּי הַזָּהָב' שֶׁהָיָה לָהֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים א, א): "וְדִי זָהָב", וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרִכּוֹת לב): "מֵרַב זָהָב שֶׁהַשְּׁפַעַת לָהֶם" וְכו'.

ו'שְׁקָלִים' שְׁנוֹתֵנִין לְמַעֲשֵׂה הַמְשָׁפָן וְל'קִרְבָּנוֹת צְבוּר', הֵם תְּקוּן חֲטָא זֶה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (ירוּשְׁלָמִי שְׁקָלִים פ"ב ה"ג; תַּנְחוּמָא תְּשֻׂא י; רַש"י שְׁמוֹת ל, טז): "שֶׁעֵקֶר הַשְּׁקָלִים וְנִדְבַת הַמְשָׁפָן, הָיָה לְכַפֵּר עַל עוֹן הָעֵגֶל".

נִמְצָא: שֶׁ'שְׁקָלִים' הֵם 'תְּקוּן הָעֲזוֹת-דְּקַדְשָׁה'. וְעַל זֶה נִתְקַשָּׁה מֹשֶׁה מְאֹד: כִּי לְכַאוּרָה הָיוּ צְרִיכִין לְהִתְרַחֵק מִה'עֲזוֹת' עַד קֶצֶה הָאֲחֵרוֹן, מֵאַחֵר שֶׁעַל-יַדֵי ה'עֲזוֹת' בָּאוּ לְיַדֵי חֲטָא זֶה.

וּבְאַמְת: לֹא כֵן הַדְּבָר - כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁצְּרִיכִין לְהִתְרַחֵק מִה'עֲזוֹת' מְאֹד מְאֹד, כִּי "עֵז פָּנִים לְגִיהֵנָם" (אָבוֹת פ"ה מ"ב), אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּהִכָּרַח צְרִיכִין 'עֲזוֹת-דְּקַדְשָׁה', וְאִי-אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדָשָׁה כִּי אִם עַל-יַדֵי 'עֲזוֹת-דְּקַדְשָׁה'.

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְשַׁקֵּל דְּרָכֵינוּ מְאֹד, שִׁיחֵיהָ לוֹ 'עֲזוֹת-דְּקַדְשָׁה' דִּיקָא,

ואף-על-פי-כן לא יהיה נכשל חסוֹשְׁלוֹם ב'עזות דסטרא-אחרא', וכמבאר שם בסוף המאמר הנ"ל (ח"א כב).

ועל-כן נתקשה משה רבנו על-זה: איך להשיג זאת ולהכניס דרך זה בישראל.

פי 'שקלים' שנותנין ממזונם לנדבת המשפן, וה'מזון' - הוא בחינת 'עזות', שעל-ידי-זה באו לחטא הנ"ל כנ"ל.

ועל-כן היה ראוי עכשו, להרחיק ה'מזון' שהוא בחינת 'עזות' לגמרי, ולבלי להשתמש עוד עמו כלל.

והשם-יתברך צוה להפך, ודיקא בדרך שקלקלו בו יתתקנו, וצוה עליהם: שדיקא על-ידי ה'מזון' שהוא בחינת 'עזות', יתקנו חטאם.

פי על-ידי ה'צדקה' שיתנו ממזונם לנדבת המשפן, יתפקן כל ממזונם ויחזר אל הקדשה, ועל-ידי-זה יתפקן ה'עזות' הנמשך משם, ויזכו ל'עזות-דקדשה'.

וכן מרמז שם במאמר הנ"ל: ש'צדקה' הוא בחינת 'עזות-דקדשה' - פי איתא שם: "שכל ה'קולות' הם בחינת 'עזות'".

ואמר רבנו ז"ל אז בפרוש: "שגם קול קשקוש המטבעות של מעות צדקה, הוא בחינת עזות-דקדשה", כמבאר בהשמטות שלא נדפסו עדין (חיי-מותה"ר יז).

ועל-כן נקראים 'שקלים' - פי יש בזה 'משקל גדול', שצריכין לשקל דרכיו מאד בזה, לבלי להכשל חסוֹשְׁלוֹם ב'עזות דסטרא-אחרא', רק להתגבר להכריע ה'משקל' אל הקדשה, להעלות

כל ה'עזות' אל הקדשה - בחינת (שמות ל, יג): "מחצית השקל תרומה לה", וכנ"ל.

ועל-ידי-זה דיקא זוכין לכפרה ולסליחה על כל עוונותיו, בחינת: "לכפר על נפשתיכם", הנאמר ב'שקלים' (שם פסוק טז).

פי מי שנכשל בעוונות חסוֹשְׁלוֹם, אי-אפשר לו להתקרב להשם-יתברך בשום אופן, ולזכות לכפרה ולסליחה, פי אם על-ידי 'עזות-דקדשה' דיקא.

פי עליו מתגברים המונעים והמעכבים מאד מאד, ובו מתגרים העזי-פנים והליצנים ביותר, למנעו מדרך-החיים באמת. וגם בדעתו יכול לפל מאד מאד, מחמת גדל פשעיו, וגם צריך שיעבר עליו אלפים עליות וירידות.

ומחמת כל זה, ויותר מזה, אם לא יהיה לו 'עזות-דקדשה', ויהיה חסוֹשְׁלוֹם מנוול ורע-מזל שקורין 'שלימזלניק', ויתבטל לפני כל המונעים אותו, מחמת שנדמה לו שהם טובים וצדיקים ממנו - בודאי לא יוכל להתקרב להשם-יתברך בשום אופן וכו' (עין עוד בפנים).

על-כן מי שרוצה לשוב להשם-יתברך, בפרט בדורות הללו - אי-אפשר לו להתקרב אל הקדשה בשום אופן, ולזכות למחילה וכפרה, פי-אם על-ידי 'עזות-דקדשה', שצריך להתגבר בעזות גדול מאד, לעמד נגד המונעים מדרך-השם.

וזה בחינת: "לכפר על נפשתיכם", הנאמר ב'שקלים' שהם בחינת 'צדקה' - שעל-ידי-זה זוכין להתקרב להשם-יתברך, ולעמד נגד המונעים.

הן שהם צדיקים ממנו, או בינונים, או רשעים, יהיה מי שיהיה - מאחר שהם אינם מקרבים אותו להשם-יתברך, רק לפי דבריהם ימנעו אותו מלהתקרב לצדיקים וכשרים אמתיים, הרוצים לאחז בידו, לקרבו להשם-יתברך - על-כן צריך שיהיה לו 'עזות-דקדשה' נגדם.

וכן צריך שיהיה לו 'עזות-דקדשה' נגד השם-יתברך - לבלי להתביש לחתור חתירה להתקרב אליו תמיד, אף-על-פי שעשה מה שעשה, אף-על-פי שכבר התחיל כמה פעמים, ורצה להתקרב לעבודת השם-יתברך ואחר-כך נפל, אף-על-פי שנפל למה שנפל, אפלו אם היה כך כמה וכמה פעמים אין מספר, אף-על-פי שהבטיח כמה פעמים להשם-יתברך שלא יעשה עוד מה שעשה, ולא קיים דברו, והיה גרוע מבתחלה וכו'.

אף-על-פי-כן, אל יסתכל על זה כלל, ויסלק הבושה מעל פניו, ויעז פניו נגד השם-יתברך בכל-פעם, וישתטח ויבקש מלפניו בכל עת תמיד: שיקרבהו לעבודתו יתברך, וישיבהו בתשובה שלמה לפניו וכו'.

ואם יהיה לו עזות כזה, ויותר מזה, כי אי-אפשר לבאר הכל בפרוש - אז יזכה בודאי: שימחל לו השם-יתברך כל עוונותיו, בחינת "לכפר על נפשתיכם", שזוכין על-ידי 'שקלים' שהם בחינת 'צדקה', בחינת 'עזות-דקדשה' - שעל-ידי זה דיקא יתקרב להשם-יתברך, "וישב אל ה' וירחמהו" (ישעיה נה, ז), אמן ואמן.

וזהו שאמרו רז"ל (מגלה יג:) על פסוק (אסתר ג, ט): **"ועשרת אלפים כפר כסף אשקול"** וכו' - **"שאמר הקדוש-ברוך-**

הוא: רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך" וכו'.

כי עקר 'התגברות המן-עמלק', הוא על-ידי 'עזות' וכו' - ועל-כן אמר: **"ועשרת אלפים כפר כסף אשקול"** וכו', כי עקר התגברותו היה על-ידי-זה, על-ידי 'רבוני ממונו', ששם כל ה'עזות' וכנ"ל - כי סבר שכל ה'עזות' אצלם, מאחר שיש לו 'עשירות הרבה', ששם כל ה'עזות' פנ"ל.

וסבר: "שאינ לישראל חסוּשלוּם, שום עזות' כלל, ועל-כן לא יוכלו חסוּשלוּם לעמד בנגדו" - כי אי-אפשר לעמד בנגד ה'עזי-פנים' שבכל דור ודור, כי אם על-ידי 'עזות-דקדשה'.

והם סוברין: שכל ה'עזות' אצלם, ואין לבני ישראל הפשרים והתמימים שום עזות כלל, מחמת שהם הולכים בתמימות ופשיטות, על-כן סוברים ה'עזי-פנים': שאין להפשרים האמתיים שום 'עזות', ועל-כן רוצים חסוּשלוּם להתגבר עליהם בעזותם הרעה, לבלבלם מעבודתם חסוּשלוּם.

ועל-כן אמר השם-יתברך ל'המן', שהוא בחינת עזי-פנים שבדור: **"רשע! כבר קדמו שקליהם לשקליך"** - כי נתינת השקלים' שהוא 'צדקה', הוא בחינת 'עזות-דקדשה' פנ"ל.

הינו: שכבר הקדימו ונתנו ישראל 'שקלים' - שעל-ידי-זה זכו לקבל 'עזות-דקדשה'.

הינו: כי אדרבא, בני ישראל הפשרים, יש להם 'עזות' גדול ביותר, דהינו 'עזות-דקדשה' - כי אי-אפשר לקבל התורה ולפנס בהקדשה, כי אם על-ידי 'עזות' וכו'.

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי עֲזוֹתָן דִּקְדָּשָׁה, בּוֹדָאֵי יוֹכְלוּ לַעֲמֹד בְּנֶגֶד הַמֶּן־הַרְשָׁעִי, וְכֵן בְּנֶגֶד כָּל הָעֲזִי־פָנִים שֶׁבְּכָל דּוֹר - הַלִּיצָנִים וְהַמְלָעִיגִים הַמוֹנְעִים מִדְּרָכֵי־הַשֵּׁם.

וְעַל־כֵּן עַקֵּר סוּף מִפְּלֹתוֹ שֶׁל הַמֶּן הָיָה, כִּשְׂאֵמֶרָה אֶסְתֵּר בְּפָנָיו וּבְעֵינָיו לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ (אֶסְתֵּר ז, ו): "אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַמֶּן הָרַע הַזֶּה" - שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת 'עֲזוֹת גְּדוֹל דִּקְדָּשָׁה, שֶׁהֵעִזָּה פָּנֶיהָ מֵאֵד בְּנֶגְדּוֹ.

כִּי עַקֵּר מִפְּלֹתוֹ הָיָה עַל־יְדֵי 'עֲזוֹת־דִּקְדָּשָׁה' שֵׁשׁ לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת: "כָּבֵד הַקְּדִימוֹ שֶׁקְּלִיָּהֶם לְשֶׁקֶלֶיךָ."

יח.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, מִתְּנָהּ וּמִתְּנַת שְׂכִיב־מֶרְעַג, טו - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב סז, 'בְּרֵאשִׁית, לְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל')

'פְּרָשַׁת שְׁקָלִים', זֶה בְּחִינַת 'בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' - כִּי ה'שְׁקָלִים' הֵם בְּשִׁבִיל 'בְּנִין הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, אוֹ בְּשִׁבִיל 'קִרְבָּנוֹת צְבוּר' שֶׁהִיָּה בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ" (מְגִלָּה כט:).

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי גְדֻבַת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהֵם ה'שְׁקָלִים', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה עוֹסְקִין ב'בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' - עַל־יְדֵי־זֶה מִתְגַּבֵּר ה'רֹאשׁ בֵּית" (תְּקוּנֵי־זֶהַר יח: כד), וְנִכְנַע ה'רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת" (אִיכָה ד, א), וְכַנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל, יב): "כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", "רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" דִּיקָא, בְּחִינַת ה'צְדִיק־הָאֱמֶת' שֶׁהוּא "רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", בְּחִינַת 'רֹאשׁ בֵּית' הַנ"ל.

וּכְשֶׁרוֹצִין לְנִשְׂא וּלְהָרִים אֶת ה'רֹאשׁ־הָאֱמֶת' עַל ה'רֹאשׁ שֶׁל שְׁקָר' -

צָרִיכִין לָתֵן 'שְׁקָלִים' לְגְדֻבַת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ'.

כִּי עַל־יְדֵי 'בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, מִתְגַּבֵּר ה'רֹאשׁ־בֵּית" - כִּי ה'צְדִיק־הָאֱמֶת' וּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, הֵם בְּחִינַת אַחַת, וּמֵאִירִין וּמִחֲזִקִין זֶה אֶת זֶה.

וְעַל־יְדֵי ה'שְׁקָלִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, בְּחִינַת 'הַתְּגַבְּרוֹת מְאֹרֵי־אוֹר', 'רֹאשׁ־בֵּית' - עַל־יְדֵי־זֶה נִכְנַע ה'מֶן־עַמְלָק', שֶׁהוּא הַהֶפֶד. וְעַל־כֵּן קוֹרִין אַחֲרֵי־כֵן 'פְּרַשַׁת זְכוּר' וְכו'.

כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא: כִּשְׂשֵׁשׁ 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, נִמְחָה זְכוּר עַמְלָק, שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'רֹאשׁ־כָּל־חוּצוֹת', שֶׁהוּא הַחֲרִיב אֶת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

וְעַל־כֵּן עַקֵּר מִפְּלֹת הַמֶּן, הָיָה עַל־יְדֵי ה'שְׁקָלִים', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְגִלָּה יג:): "רְשָׁע, כָּבֵד קִדְמוֹ שֶׁקְּלִיָּהֶם לְשֶׁקֶלֶיךָ."

יט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, נִחְלוֹת ד, טו - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א ב, 'אָמַר אֶל הַפְּהָנִים')

עַל־כֵּן רָצָה ה'מֶן' יִמְחֹ־שְׁמוֹ, לְהַתְּגַבֵּר בְּנֶגֶד 'צְדָקוֹת יִשְׂרָאֵל' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁקָלִים', וְאָמַר (אֶסְתֵּר ג, ט): "וְעִשְׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף, אֲשֶׁקוּל עַל־יְדֵי עֲשֵׂי הַמְּלָאכָה לְהָבִיא אֶל גְּנֵזֵי הַמֶּלֶךְ."

כִּי 'צְדָקָה' בְּחִינַת 'תְּקוּנֵי־הַמִּשְׁפָּט', שֶׁהוּא 'תְּקוּנֵי־הַתְּפִלָּה' - כְּמוֹ שֶׁמְבָאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל: "שֶׁעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה, הוּא עַל־יְדֵי צְדָקָה" (עֵינֵי־שֵׁם).

וְהוּא רָצָה לְהַתְּגַבֵּר בְּנֶגֶד זֶה, כִּי עַקֵּר הַתְּגַבְּרוֹתוֹ הוּא בְּנֶגֶד ה'אֱמוּנָה

הַקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא עֲבוֹדַת הַתַּפְלָה' - כִּי עֵקֶר
הָאֱמוּנָה תְלוּי בַתַּפְלָה' - שֶׁצָּרִיכִין לְהֶאֱמִין:
שֶׁשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ כָּל יְכוּל, וְהוּא מְלֵא רַחֲמִים,
וּמִתְאַוֶּה לְתַפְלָתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְשׁוֹמֵעַ
תַּפְּלָתָם תָּמִיד.

וְזָהוּ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְגִלָּה יג:): "שֶׁאָמַר לוֹ
הַקְדוּשָׁה בְרוּךְ־הוּא: רָשָׁע, כָּבֹד
קָדְמוֹ שֶׁקְלִיָּהֶם לְשֶׁקֶלֶיךָ, תִּפְּוֹן תְּגִיגוּ,
בְּאֶחָד בְּאֶדְר מִשְׁמִיעִין עַל הַשְּׁקָלִים".

כִּי עֵקֶר ה'צְדָקָה' הוּא בְּבַחֲיִנַת 'שְׁקָלִים' -
כִּי מְבֹאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל: ש'צְדָקָה'
הוּא בְּבַחֲיִנַת 'מִשְׁפָּט', שְׁעַל־יַדֵּיָּהּ יוֹדְעִין
אֵיךְ לִלְחֹם עִם הַחֶרֶב, שִׁיְהִיָּה "קוֹלַע אֶל

הַשְּׁעָרָה וְלֹא יִחַטֵּא" (שׁוֹפְטִים כ, טז), וְכוּ', עֵינֵי־
שָׁם - שֶׁזָּהוּ בְּבַחֲיִנַת 'שְׁקָלִים'.

הַיְנִינוּ: שֶׁה'צְדָקָה' הִיא בְּבַחֲיִנַת 'שְׁקָלִים' -
מִחֲמַת שְׁעַל־יַדֵּי 'צְדָקָה' זֹכֵכִין
לְבַחֲיִנַת 'מִשְׁפָּט', שֶׁזָּהוּ בְּבַחֲיִנַת 'שְׁקָלִים',
בְּבַחֲיִנַת 'מִשְׁקָל' - ש"יְכַלְכֵּל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט"
(תְּהִלִּים קיב, ה), דְּהַיְנִינוּ: ב'מִשְׁקָל', שִׁיְהִיָּה
"קוֹלַע אֶל הַשְּׁעָרָה וְלֹא יִחַטֵּא", כַּנ"ל.

וּבְעֵינֵינוּ 'שְׁקָלִים', הִיָּה בְּלִבֵּי הַרְבֵּה לְבֹאֵר,
אֵיךְ לֹא אֶסְתִּיעַ מִלְּתֵא לְכַתְּבוּ
בְּזַמְנוֹ וְנִשְׁפַח.

לקוטי תפלות

פרשת ויקהל

מפתח התפלות

[ג-ד-ה] "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (ח"א קלז; ח"ב לג; ח"ב לה).

[א] "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" - שהיה מאסף ומיחד ומקשר עצמו, עם כל ישראל, אפלו עם הפחות-שבפחותים. (ח"ב פב).

[ב] "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל", "למחרת יום-הפורים" (ח"ב נד).

כי אתה יודע נפלאות הדרכים של תשובה שהמשיכו בעולם, שהורידו את-עצמן, וקשרו את-עצמן, עם הפחות-שבפחותים, אפלו עם פחות כמוני בכל מקום שאני שם, ועדין הם מקשרים עצמם עמי במקומי שאני שם עתה.

ומצדם לא יבצר, להוציאני מגלותי, ולהעלותי ולהכניסני לתוך הקדשה באמת, ולהעלות אותי מעלה מעלה.

רחם עלי וזכני, להתקשר לצדיקים קדושים כאלו תמיד, ויתגלה לי

א] לקוטי-תפלות ח"ב מא

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב, 'פי תצא למלחמה')

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א)

ש'משה' היה מאסף ומיחד ומקשר עצמו, עם כל ישראל, אפלו עם הפחות-שבפחותים (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב)

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותושיעני בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים אמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם.

דרך הקדש דרכי התשובה שהם ממשיכים בעולם.

באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולקשר ולדבק עצמי אליך תמיד באמת, בתכלית הענוה והבטול באמת.

ג] לקוטי תפלות ח"א קלז

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א רכה, 'כפשהראה בשלמות')
 "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

ויהיה מחי ושכלי זך וצח, ומאיר באור גדול תמיד, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש", "הולך ואור" בהארה יתרה בכל פעם, למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה.

ג] לקוטי תפלות ח"ב נד

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב סו, 'הצדיק הוא מכרח לעשות תשובה בעד ישראל')
 "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א)
 "למחרת יום הכפורים" (רש"י; סדר-עולם ובה פ"ז)

ובשם שענית למשה רבנו ואמרת לו ביום הכפורים בשמחה סלחתי, כן תתרצה ותתפייס לעמך ישראל ביום הכפורים, ותענה ותאמר להם סלחתי בשמחה וחדוה רבה, ויגדל שמך עד עולם.

עד שנזכה במחרת יום הכפורים - שיהיה ראוי לקרותו 'שם יהוה' באמת לאמתו. על-ידי שייגדל בו 'שם יהוה' לנצח על-ידי המחילה והסליחה של יום הכפורים, ועל-ידי בטול כל הגזרות וכל הצרות מעלינו, שאז דיקא שמך הגדול בשלמות, כאשר הודעת לנו על-ידי חכמך הקדושים זכותם יגן עלינו.

ד] לקוטי תפלות ח"ב לג

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')
 "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

ונזכה, שימשך עלינו על-ידי מחיין הצידיקים-אמתיים, קדושים וטהורים.

עד שיכללו כל הארבע מחיין שלנו, וכל הארבע יסודות, בתוך היסוד הפשוט הקדוש והנורא, שהוא ה'צדיק יסוד עולם', שהוא "הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן". ויהיה הכל נכלל, בשמך המיוחד הגדול והקדוש והנורא.

וזכנו לקיים מצות תפלין בשלמות, בקדשה ובטהרה גדולה, פיראה ובאהבה, "בשמחה ובטוב לבב".

עד שימשך עלינו על-ידי פאר התפלין הקדושים והנוראים, קדשת המחין

מְשַׁרְשֵׁם מִהַ'רֵאשׁ-בֵּית', שֶׁהוּא מְמַלֵּא אֶת
בְּתֵי הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים, בְּמַחִין קְדוּשִׁים,
”בְּחֻמָּה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל
מְלָאכָה”.

☪ [ה] לְקוּטֵי-תְפִלוֹת ח"ב לַה ☪

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

”וַיִּמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים – בְּחֻמָּה, בְּתַבּוּנָה,
וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלָאכָה” (שְׁמוֹת לַה, לַא)

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת ”מְהִיר בְּמְלֹאכְתִּי”
בְּמְלֹאכֶת-שָׁמַיִם, לְהַגְדִּיל מַחֵי
וְחֻמָּתִי תְּמִיד, ”לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת”
קְדוּשׁוֹת תְּמִיד, בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה וַיִּרְאֵת-
שָׁמַיִם, בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים כְּרַצוֹנָךְ הַטּוֹב.
וְתַמְלֵא אוֹתִי ”רוּחַ אֱלֹהִים, בְּחֻמָּה
וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה,
בְּמְלֹאכֶת הַקְּדוּשׁ” בְּאַמֶּת.

וְאַזְכָּה לְקַבֵּל הַ”רוּחַ אֱלֹהִים”, שֶׁהֵם
הַמַּחִין הַקְּדוּשִׁים, מִהַצְּדִיק-
הָאֱמֶתִי, מְנַהִיג הַכּוֹלֵל, חָכֵם הַכּוֹלֵל
בְּאַמֶּת, שֶׁהוּא ”אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ”,
”שִׂיּוּדַע לְהִלָּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד”.

שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל הַמַּחִין, וּמְכַל הַ”רוּחַ
אֱלֹהִים”, הַכָּלוּל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת
הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְתַעֲזָרְנִי, שְׂאֲזֹכָה עַל-יְדֵי הַ”רוּחַ
אֱלֹהִים הַזֶּה”, לְחַדֵּשׁ
הַחֲדוּשֵׁינִי-דְּאוֹרֵייתָא אֱמֶתִיִּים, בְּתוֹרַתְךָ-
הַקְּדוּשָׁה, כְּרַצוֹנָךְ הַטּוֹב.

וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת-רוּחַ לְפָנֶיךָ, עַל-
יְדֵי הַחֲדוּשֵׁינִי-דְּאוֹרֵייתָא
שֶׁתּוֹכְנֵי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תְּמִיד.

